

ת"פ 63871/06/16 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז תל אביב נגד אבישר וייסמן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 63871-06-16 מדינת ישראל ואח' נ' וייסמן ואח'

לפני
המאשימה:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ירון גולומב ועו"ד נגה בליקשטיין-שחורי
פרקליטות מחוז תל אביב (מיסוי וכלכלה)
נגד
הנאשם 2:
אבישר וייסמן
ע"י ב"כ עו"ד עמית חדד ועו"ד נועה מילשטיין

גזר דין

כתב האישום וההרשעה

1. ביום 23.6.2022 הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני, ב-11 עבירות של שימוש במרמה, ערמה ותחבולה במזיד ובכוונה לעזור לאחר להתחמק ממס לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: "**פקודת מס הכנסה**") וריבוי עבירות של סיוע לביצוע פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח, לפי סעיף 3(ב)(1) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: "**חוק איסור הלבנת הון**") בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על פי עובדות החלק הכללי לכתב האישום המתוקן, הנאשם הוא בנו של בוריס וייסמן (להלן: "**בוריס**"). בין השנים 1996-2013 הקים בוריס רשת מרפאות בארצות שונות במזרח אירופה, אשר העניקו שירותים רפואיים שונים (להלן: "**רשת המרפאות**"). רשת המרפאות הוחזקה במישרין או בעקיפין באמצעות חברה הולנדית בשם "ON CLINIC ADVANCED MEDICAL INSTITUTE B.V" (להלן: "**החברה ההולנדית**").

ביום 1.1.2013 נכנס לתוקף תיקון מס' 132 לפקודת מס הכנסה, אשר קבע, בין היתר, כי תושב ישראל חייב במס על הכנסתו שהופקה או שנצמחה מחוץ לישראל (התקופה שבין 1.1.2003 לבין תום שנת המס 2013 תכונה להלן: "**התקופה הרלוונטית לכתב האישום**").

ביום 28.2.2003 הקים בוריס חברה בישראל בשם: "כוכב הדרום תקשורת בע"מ", וביום 21.11.2003 שונה שמה ל"טלה קליניקות בע"מ" (להלן: "**חברת טלה הישראלית**"). חברת טלה הישראלית העסיקה צוות

עובדים במשרדה בישראל, בניהול בוריס. בוריס, בעצמו או באמצעות עובדים הכפופים לו, ריכז את פעילות המרפאות בחו"ל מישראל, נתן הוראות לעובדים בהן וקיבל את ההחלטות האסטרטגיות בנוגע לפעילותן.

ביום 28.3.2000 הקים בוריס, בעצמו או באמצעות אחרים, חברה תושבת פנמה בשם Charlotte Commercial Corp. (להלן: "שרלוט").

ביום 13.4.2005 הקים בוריס בעצמו או באמצעות אחרים, חברה תושבת האי נויס שבמדינת סנט קיטס ונוויס בשם Goswell Capital Ltd. (להלן: "גוסוול").

לאורך השנים, בוריס פתח, בסיועו של הנאשם, מספר חשבונות בנק אישיים על שם כל אחד מהם (להלן: "החשבונות האישיים") בבנק UBS בשווייץ (להלן: "הבנק"), ובהם חשבון על שם בוריס שמספרו 278-822499 מיום 18.2.2000; וחשבונות על שם הנאשם שמספריהם: 278-823136 מיום 12.4.2000, 278-824388 מיום 25.4.2001 ו- 230-752075 מיום 5.3.2007.

בנוסף, ביום 26.7.2000 פתח בוריס חשבון על שם חברת שרלוט בבנק UBS שמספרו 278-813649. הנאשם נרשם כמורשה בחשבון זה. בהמשך, ביום 17.6.2005 פתח בוריס חשבון על שם חברת גוסוול בבנק UBS שמספרו 0230-372634. הנאשם נרשם כמורשה בחשבון זה.

בוריס פתח חשבונות על שם החברה ההולנדית בבנק ING בהולנד.

לחברות שרלוט וגוסוול לא הייתה פעילות עסקית ממשית, והן נועדו בעיקר להחזיק את חשבונות הבנק ששימשו את פעילות רשת המרפאות בבנק UBS בשווייץ על שמן, תוך מתן כסות חשבונאית והסוואת הקשר בין בוריס לבין המרפאות. ההכנסות ממרבית המרפאות הועברו, בהוראת בוריס שהועברה לפקיד הבנק על ידי הנאשם, לחשבונות על שם שרלוט וגוסוול, או על שם החברה ההולנדית. הרווחים מחשבונות אלו, הוצאו על ידי בוריס באמצעות הנאשם לחשבונות האישיים. לבקשת בוריס, באישורו ובידיעתו, הנאשם טיפל בכל הפעילות הכספית בחשבונות על שם שרלוט וגוסוול, בחשבונות על שם החברה ההולנדית ובחשבונות האישיים.

3. על פי האישום הראשון, וכפי שפורט בחלק הכללי, ההכנסות מהמרפאות הועברו לחשבונות על שם שרלוט וגוסוול. מחשבונות אלו, הוצאו כספים על מנת לממן את הפעלת המרפאות. הרווח שנותר הועבר לחשבונות האישיים. לבקשת בוריס, באישורו ובידיעתו, הנאשם תפעל את הפעילות הכספית בחשבונות על שם שרלוט וגוסוול ובחשבונות האישיים. בכל אחת משנות המס 2007-2013 קיבל בוריס במזומן חלק מהכנסות המרפאות. חלק הארי מתוך כספי המזומן הועברו לבוריס בסיועו של הנאשם, באמצעות עובדים של רשת המרפאות ואנשים אחרים.

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, העביר בוריס בסיועו של הנאשם לחשבונות האישיים ולידיו במזומן, סכום כסף שאינו ידוע למאשימה, אשר כלל בתוכו סך של 140,363,780 ₪.

בכל אחת משנות המס 2003-2009, בוריס לא הגיש לרשויות המס דו"חות אישיים, על אף שהיה חייב לעשות כן. בתוך כך, לא חשף את שליטתו בחברה ההולנדית, בשרלוט ובגוסוול, בחברות המקומיות ובחשבונות האישיים, ואת ההכנסות שקיבל מרשת המרפאות בין לחשבונות האישיים ובין במזומן.

בשנות המס 2010-2013 בוריס הגיש דו"חות לרשויות המס, ובתוך כך לא חשף את שליטתו בחברה ההולנדית, בשרלוט ובגוסוול, בחברות המקומיות ובחשבונות האישיים, ואת ההכנסות שקיבל מרשת המרפאות בין לחשבונות האישיים ובין במזומן.

בשנת 2010 נדרש בוריס ע"י פקיד השומה להגיש הצהרת הון. ביום 2.5.2010 שלח בוריס מכתב לפקיד השומה, שבו הצהיר בכזב כי הוא איננו בעל שליטה באף חברה, וכי יש לו הכנסה ממשכורת בלבד. ביום 31.10.2012 הגיש בוריס הצהרת הון לשנת 2010, שבה לא הצהיר על חשבונו האישי בשוויץ ולא על זכויותיו בחברה ההולנדית, בשרלוט, בגוסוול ובחברות המקומיות.

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הנאשם סייע לבוריס להימנע מלדווח על הכנסותיו ועל החזקותיו ובכך סייע לו להתחמק ממס, במרמה, ערמה ותחבולה במזיד ובכוונה להתחמק ממס כפי שיפורט להלן:

א. לבקשת בוריס, באישורו ובידיעתו, הנאשם סייע לבוריס להשתמש במבנה האחזקות שתואר לעיל כדי להסתיר את העובדה שרווחי המרפאות מגיעים לחשבונות האישיים, בתפעול חשבונות הבנק של שרלוט וגוסוול מול פקידי הבנק השוויצריים, בהיותו איש קשר מול מקימי החברה ההולנדית וחברת האחזקות שניהלה אותה, ובהיותו האחראי למשך מספר שנים לכך שהמחזיקים במניות החברה ההולנדית בעבור בוריס יקבלו שכר בגין החזקתם כאמור.

ב. לבקשת בוריס, באישורו ובידיעתו, הנאשם סייע לבוריס בתפעול חשבונות הבנק האישיים בשוויץ, שחלקם אף נרשמו על שמו כאמור לעיל, תוך שהוא מודע לכך שאינם מדווחים בישראל.

ג. הנאשם סייע לבוריס בתפעול העברות הכספים מרומניה לישראל במזומן, בכך שקיבל חלק הארי מהכסף והעבירו לבוריס תוך שהוא מודע לכך שאינו מדווח בישראל.

הנאשם פעל כאמור לעיל במטרה לסייע לבוריס, במזיד ובכוונה להתחמק ממס.

4. על פי האישום השני, בכל אחת מהשנים 2007-2014 בוריס קיבל, בסיועו של הנאשם, במזומן חלק

מהכנסות המרפאות. בוריס קיבל את ההכנסות באמצעות עובדים של רשת המרפאות ואנשים אחרים, אשר העבירו את הכספים במזומן לנאשם בישראל (להלן: "כספי המזומן").

בשנים 2005-2010, שימש מירון נאמן (להלן: "נאמן") כנציגו של בוריס ברומניה, והיה אחראי על העברת כספים מן המרפאות ברומניה לבוריס, בסיועו של הנאשם. בתקופה זו, קיבל נאמן לידיו ברומניה את הכספים במזומן שיועדו להעברה, דאג לגורם שיעבירם לישראל, מסר לידיו את הכספים ודיווח לבוריס ולנאשם על הסכומים שהועברו, תוך שימוש במילות קוד, שנועדו להסתיר את העובדה שמדובר בהכנסות המועברות במזומן. לבקשת בוריס, הנאשם היה אחראי על קבלת חלק הארי מהכספים בעת שהגיעו לישראל והעבירם לבוריס.

בשנות המס 2007-2010, העביר נאמן לבוריס, בסיועו של הנאשם, כספים במזומן מדי שנה, בסכומים שאינם ידועים למאשימה, אך הסכום הכולל לא פחת מסך של 29,551,135 ₪.

בשנים 2011-2014 משה רחמות (להלן: "רחמות") היה נציגו של בוריס ברומניה, והיה אחראי על העברת כספים מן המרפאות ברומניה לבוריס, בסיועו של הנאשם. בתקופה האמורה, רחמות קיבל לידיו את הכספים שיועדו להעברה במזומן ברומניה, דאג לגורם שיעבירם, מסר לידיו את הכספים ודיווח לבוריס ולנאשם על הסכומים שהועברו. הנאשם היה אחראי על קבלת חלק מהכספים שהגיעו לישראל והעבירם לבוריס.

בשנות המס 2011-2014, העביר רחמות לבוריס, בסיועו של הנאשם, כספים במזומן מדי שנה, בסכומים שאינם ידועים למאשימה, אך הסכום הכולל לא פחת מסך של 8,149,449 ₪.

בשנים 2007-2010 הועברו מרבית כספי המזומן מרומניה באמצעות אריק ישראלי (להלן: "ישראלי"). הסכום הכולל שהועבר באמצעות ישראלי אינו ידוע למאשימה, אך לא פחת מסך של 9,061,213 ₪.

בשנים 2011-2012 הועברו מרבית כספי המזומן, שהסתכמו לסך של 5,018,549 ₪ באמצעות ישראלי. הסכום המדויק שהועבר באמצעות ישראלי אינו ידוע במדויק למאשימה. ישראלי נהג לקבל את הכספים ברומניה מנאמן או מרחמות או ממי מטעמם בהתאם לתקופת עבודתם בחברה. ישראלי העבירם בעצמו או באמצעות שליחים מטעמו, לנאשם בישראל, והוא נהג בהם כפי שפורט בכתב האישום.

בשנים 2012-2014 דאג בוריס, לעיתים בסיועו של הנאשם, להעביר סכומים נוספים במזומן לישראל, בעצמו או באמצעות עובדים של רשת המרפאות בהוראתו. מקור סכומים אלו הוא במרפאות נוספות של בוריס במזרח אירופה והיקפם בשנים אלו עומד על סכום שלא ידוע למאשימה, אך לא פחת מסך של 366,661 ₪, אירו, שהם 1,765,491 ₪.

בתקופה הרלוונטית לאישום השני, סך סכומי המזומן שקיבל בוריס לידי, חלקם באמצעות הנאשם, עמד על סכום שאינו ידוע למאשימה אך הוא לא פחת מ-39,466,075 ₪.

בתקופה הרלוונטית לאישום זה, הייתה חובת דיווח על החזקת כספי מזומן בכניסה לישראל וביציאה ממנה, בהתאם לחוק איסור הלבנת הון והתקנות שהותקנו מכוחו.

בוריס והנאשם ידעו כי כספי המזומן הועברו לישראל ללא דיווח כמתחייב לפי סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון ו/או תוך פיצול הכספים שהועברו לבוריס, חלקם באמצעות הנאשם כמפורט לעיל, לסכומים הקטנים מחובת הדיווח, במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון.

בעשותו כאמור לעיל, הנאשם סייע לבוריס לבצע פעולות ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח או שיהיה דיווח כוזב לפי חוק איסור הלבנת הון.

עניינם של יתר הנאשמים

5. למען הצגת התמונה במלואה, יצוין כי בכתב האישום המקורי נמנו חמישה נאשמים, כאשר הנאשם כאן, אבישר וייסמן, נכלל בו כנאשם מס' 2.

הנאשם 1, בוריס וייסמן ז"ל, הלך לבית עולמו, למרבה הצער, במהלך המשפט בטרם הכרעה, ובשל כך הדיון המשפטי בעניינו זה הסתיים.

הנאשם 3, מירון נאמן, הורשע ביום 30.6.2019 על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני בתום הליך גישור, בביצוע עבירה של פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח, לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון. הנאשם 3 הורשע בשל כך שבשנים 2005-2010, שימש כמנהל פעילות המרפאות ברומניה והיה נציגם של בוריס והנאשם. כספי המזומן שהועברו לישראל בשנים 2007-2010, אינם ידועים במדויק למאשימה, אך סכומם לא פחת מסך של 29,551,135 ₪, ואלו הועברו ללא דיווח כמתחייב לרשות לאיסור הלבנת הון. ביום 9.12.2019 נגזר על הנאשם 3 העונש הבא: 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, עונש לו עתרו הצדדים במשותף על יסוד הסכמותיהם במסגרת הסדר הטיעון, וכן מאסר מותנה וקנס בסך 100,000 ₪. בנוסף לכך, חולט סכום של 600,000 ₪.

הנאשם 4, משה רחמות, הורשע ביום 25.6.2019, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני בתום הליך גישור, בביצוע עבירה של פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח, לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון. הנאשם 4 הורשע בשל כך שבשנים 2011-2014, שימש כמנהל פעילות המרפאות ברומניה, ובתקופתו הועברו כספי מזומן לישראל בסכום כולל של 8,149,499 ₪. ביום 19.9.2019 נגזר על הנאשם 4

העונש הבא: 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, עונש לו עתרו הצדדים במשותף על יסוד הסכמותיהם במסגרת הסדר הטיעון, מאסר על תנאי וקנס בסך 50,000 ₪. בנוסף לכך, חולט סכום של 350,000 ₪.

נאשם 5, אריק ישראלי, טוען לחפותו, ועניינו טרם הוכרע. על פי המיוחס לנאשם 5, בשנים 2007-2010 הועברו מרבית כספי המזומן (שהסתכמו לסך של 29,551,135 ₪) בסכום שאינו ידוע במדויק למאשימה, מנאמן לבוריס ולנאשם באמצעות ישראל. נטען כי בשנים 2011-2012 הועברו מרבית כספי המזומן מרומניה (שהסתכמו לסך של 5,018,549 ₪) בסכום שאינו ידוע במדויק למאשימה, לבוריס ולנאשם באמצעות ישראל. בגין כך, יוחסו לישראלי 8 עבירות של שימוש במרמה, ערמה ותחבולה במזיד ובכוונה לעזור לבוריס ולנאשם להתחמק ממס לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. עוד נטען כי ישראלי ידע כי כספי המזומן מועברים לישראל ללא דיווח כמתחייב לפי סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון ו/או תוך פיצול הכספים המועברים לבוריס ולנאשם לסכומים הקטנים מחובת הדיווח, במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון. בגין כך, יוחסו לישראלי עבירות רבות של פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון.

הסדר הטיעון

6. בתום הליך גישור ממושך, שהתנהל במקביל לפרשת התביעה, גיבשו הצדדים הסדר דיוני, לפיו הנאשם אבישר וייסמן יודה בכתב האישום כפי שתוקן לקולא, סוכם כי הצדדים יעתרו להרשעתו באותן עבירות, ויציגו לבית המשפט הסכמה חלקית לעניין העונש, כדלקמן:

הטלת קנס בסכום של 1,250,000 ₪ ומאסר מותנה לפי שיקול דעת בית המשפט. הובהר כי בדעת המאשימה לעתור לרכיב ענישה של מאסר בפועל. למעשה, משנשמעו הטיעונים לעונש נמצא כי הצדדים אינם חלוקים על כך שיש מקום להטיל על הנאשם רכיב ענישה של מאסר בפועל, כאשר לעמדת התביעה על הנאשם לרצותו במתקן כליאה, ואילו לעמדת ההגנה יש מקום להסתפק במאסר בפועל למשך פרק זמן שיאפשר את ריצוי בדרך של עבודת שירות. עוד הוסכם על חילוט סכום של 8,750,000 ₪ לטובת אוצר המדינה.

ראיות וטיעוני המאשימה לעונש

7. המאשימה הציגה תמליל חלקי של שיחה שהתקיימה בין מלכה זיבלט (ששימשה כמנהלת פרסום בחברות) לבין הנאשם, מיום 14.5.2014 (ת/217). מעיון בתמליל זה עולה בין היתר כי הנאשם הלן על כך שבוריס לא אפשר לו לנהל דבר, לא נתן לו "לפתוח את הפה" והביע ביקורת על ההתנהלות הריכוזית של בוריס, תוך שהתייחס גם לפעילות עובדים אחרים וסיפר על שיחות מול מנהלת הבנק.

8. ב"כ המאשימה, עו"ד ירון גולומב ועו"ד נגה בליקשטיין-שחורי, עתרו למתחם ענישה שבין 14 לבין 48 חודשי מאסר בפועל בגין האישום הראשון, ומתחם ענישה שבין 4 חודשי מאסר שאפשר וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל בגין האישום השני. בהתחשב בנטילת האחריות מצד הנאשם והחיסכון בזמן שיפוטי עתרו ב"כ המאשימה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של כל אחד מהמתחמים, ולהשית עליו עונש כולל של 20 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי לשיקול דעת בית המשפט ויתר רכיבי הענישה הכלכליים המוסכמים.

נטען שברקע ביצוע העבירות, היחסים שבין הנאשם לבין אביו בוריס, כאשר האחרון הוצג על ידי התביעה כעברייני העיקרי. נטען כי מהראיות שהוצגו במהלך פרשת התביעה עלה שבין השניים שרר קשר קרוב ועמוק, בהיות הנאשם בנו היחיד של בוריס. בוריס פיתח את בנו ושמר עליו, ותואר כאדם חשדן שעקב בקפדנות ובאדיקות אחרי הנעשה בחברה, לא נתן אמון בעובדיו, מלבד בבנו, הוא הנאשם. נטען כי מחד גיסא הנאשם ביצע את המעשים הפליליים בהתאם להוראות אביו, ומאידך גיסא גם אם לא החזיק בתפקיד ניהולי בחברה, היה לו מעמד בלתי מעורער.

נטען כי לפי האישום הראשון, בוריס הקים רשת מרפאות במזרח אירופה, באמצעות שרשרת חברות המחזיקות ברשת זו, והפעלת המרפאות הביאה להכנסות בגובה של 140 מיליון ₪, אשר הועברו לחשבונות הנאשם ואביו. נטען כי מדובר בסכום כסף גבוה באופן חסר תקדים שהועלם מרשויות המס בישראל. נטען כי שרשרת החברות דרש החזקה של החברות ותפעול שלהן ושל חשבונות הבנק שלהן. נטען כי בהתאם לכתב האישום המתוקן, הנאשם עזר לאביו לפתוח חשבונות בנק בבנק בשווייץ על שמו ועל שם אביו, והיה בעל תפקיד בתפעול שרשרת החברות ואיש הקשר היחיד מול הבנק. כפי העולה מכתב האישום המתוקן, הנאשם תפעל את החשבונות בשווייץ, סייע בתפעול העברת הכספים מרומניה ותפעל את הכספים בחשבונות האישיים. בגין המעשים המפורטים, הורשע הנאשם בעבירה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, שעניינה סיוע לאחר, שכן במסגרת הסדר הטיעון, קיבלה המאשימה את הטענה שדובר בכספים של אביו של הנאשם. ואולם, בהתאם להרשעתו, הנאשם היה מודע לכל יסודות העבירה, לרבות הפעולות שבוצעו בחשבונות, התפעול, העברת הכספים מרומניה, והוא זה שעזר לאביו שלא לדווח לרשויות המס. צוין שעל אף שהנאשם בגיר, הוא נהנה מכספי אביו, כך שאמנם חלקו התמצה בעזרה לאחר אבל היה לו אינטרס כמי שנהנה מכספי המשפחה.

נטען כי הערכים המוגנים בעבירות המס נוגעים לכך שעבריינים חותרים תחת השוויון בנטל, פוגעים בתושבי ואזרחי מדינת ישראל שנשענים על השירותים שהמדינה מספקת.

אשר לנסיבות ביצוע עבירות המס, נטען כי מדובר בהעלמת מס של כ-140 מיליון ₪, שהינו סכום עתק וחסר תקדים בפסיקה, והוא לבדו יכול היה להצדיק מתחם ענישה הכולל מאסר דו ספרתי בשנים, לו דובר במבצע עיקרי. נטען כי הסכום מצביע בין היתר על הנזק שנגרם מביצוע העבירה וזה שעלול היה להיגרם. נטען כי חלקו המוגבל של הנאשם בביצוע העבירות, כפי שבא לידי ביטוי בהרשעתו על דרך של עזרה לאחר וכן היחסים בינו לבין אביו והשפעת אביו עליו, הינם בעלי משמעות רבה והובילו לעתירה למתחם ענישה נמוך בהרבה. נטען כי הנאשם שונה מנאשמים אחרים שניתן למצוא בפסיקה, כאשר לרוב מבצעי עברות דומות

הינם דמויות דומיננטיות, אשר הפיקו רווח רב, ואילו כאן העזרה לאחר באה לידי ביטוי בביצוע פעולות לבקשת אביו של הנאשם, כאשר השפעת האחרון על הנאשם אינה שנויה במחלוקת. נטען כי המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב השאלה עד כמה חלקו של הנאשם בביצוע העבירות היה "טכני"; וכן שאלת קרבתו לסייג לאחריות פלילית.

נטען כי מכתב האישום עולה שהנאשם נקט במגוון פעולות כדי לעזור לאביו. הנאשם עסק בעניינים הכספיים במספר מישורים, ובתוך כך, היה בודק את ההכנסות בחשבונות מול החברות כדי לוודא שהסכומים הועברו כנדרש; היה יד ימינו של אביו בכל מה שקשור לתקשורת בשפה האנגלית, בין היתר מול הבנקים; היה הגורם שהיה אמון על שליחת הודאות דוא"ל, קבלתן, והיה אחראי על גישה מקוונת. נטען כי דברים אלו נלמדים מעדותו של רוני אליאס, אשר שימש כיועץ לקוחות בבנק UBS בשווייץ, והעיד כי הנאשם היה מיופה כוח בכל חשבונות הבנק ואליאס קיבל ממנו הוראות שוטפות בנוגע לתפעול החשבונות. נטען כי החשבונות הוחזקו כחשבונות עו"ש, והנאשם ביצע בהם תחזוקה שוטפת מבחינת כניסת ויציאת כספים, וכי הנאשם היה מעדכן את אליאס אודות כך. הובהר כי כל הפעולות המנויות בוצעו בהוראתו של בוריס. נטען כי בתקופה אחרת הנאשם היה זה שבדק את מצב החשבון באינטרנט ובהתאם לכך נתן הוראות שוטפות דרך הטלפון ואף התקיימו פגישות פרונטליות. נטען כי האזנות סתר לימדו על קשר שוטף בין הנאשם לבין אליאס, כאשר אליאס מסר שפעל ישירות מול הנאשם למעט מקרה יחיד של העברת מקדמה בשל מכירת הרשת. נטען כי השיחות בין הנאשם לבין אליאס התנהלו באנגלית, על אף ששניהם ישראלים, והדבר מלמד על רצונו של הנאשם שעובדי המשרד לא יהיו מעורים בסוד העניינים וכי מדובר בנדבך נוסף בביצוע חלקו של הנאשם במעשי העבירה. נטען כי הנאשם היה האדם היחיד שידע על סכומי הכסף בחשבון; הוא עזר לאביו לתפעל את שרשרת החברות שהחזיקו ברשת המרפאות, לרבות הקשר עם החברה ההולנדית; הוא ידע לתפעל חשבונות בנק זרים ושימש איש קשר יחיד עם הבנק השווייצרי, תוך שהנאשם ידע כי עליו להסתירו מעובדי החברה, ואף הסתירו מגרושתו. נטען כי בהודאותיו במשטרה שיקר הנאשם על אודות מצבו הכלכלי, וטענתו כי הוא בעל יכולות מוגבלות עלתה רק לאחר שנועץ בעו"ד, כאשר נשאל על חברות שרלוט וגוסוול. נטען כי הנאשם נהנה מהכספים בכך שניזון מכספי המשפחה, כאשר בין היתר היה לו כרטיס אשראי באחד מחשבונות הבנק. עוד נטען כי בוריס בטח בנאשם והמעשים נעשו על מנת לסייע לו להתחמק ממס, כחלק מהותי מביצוע העבירה.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה אשר לשיטתה מלמדת על מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירות המס, תוך שצוין כי אף לא אחד מפסקי הדין מתאים "אחד לאחד" למקרה דנא, בשים לב לכך שאין מדובר בסכומים גבוהים, שנדונו בגזרי הדין, כפי מקרה זה. הובהר כי הפסיקה אליה הפנו ב"כ המאשימה נועדה להדגים את המתחם שנקבע בפסיקה בעבירות מס בהיקפים גדולים, אף אם אין מדובר בהיקפים כה גדולים כמו במקרה זה. נטען כי אף אם מדובר בסכומים שונים, צריך להיות מתאם בעניין סכום ההשמטה. עוד צוין כי בכלל המקרים אליהם הפנתה ב"כ המאשימה מדובר היה במבצעים עיקריים, בשונה מהנאשם, אשר הורשע בסיוע לאחר להתחמק ממס.

אשר לאישום השני, נטען כי בין השנים 2007-2014 קיבל בוריס סכום שלא ידוע למאשימה אך לא פחות מ-139 מיליון ₪, ובמהלך השנים הללו הנאשם היה זה שקיבל את כספים אלו בישראל. יוחסה לנאשם מעורבות וקבלת כספים בסך 18,000,000 ₪ מתוך הסכום האמור, וזאת בהצטרף חלקו בסכומים שהועברו

ע"י נאשמים אחרים: מירון נאמן, משה רחמות ואריק ישראלי. צוין כי בנוסף לסכומים אלו, היו אנשים נוספים שהעבירו מזומנים לישראל, בסך כולל של כ-1.7 מיליון ₪. נטען כי מעורבותו האישית של הנאשם בהעברה של לפחות 18 מיליון ₪ מתיישבת עם ההודיה שהעברת הכסף מרומניה לישראל הייתה בידיעת הנאשם ובגין מעשים אלו הורשע בעבירות רבות לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין.

נטען כי הערכים המוגנים ביחס לעבירות הלבנת ההון נוגעים לחובת הדיווח ואמיתות הדיווח במטרה להתחקות אחר הרכוש, וכן יכולתן של הרשויות להגן מפני הלבנת הון.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה ביחס לעבירת הלבנת ההון, נטען כי הנאשם הורשע בסיוע לאביו לביצוע עבירת הלבנת הון, ומשכך יש להטיל עליו את מחצית העונש בגין העבירה העיקרית. נטען כי מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם היה אחראי על העברת הכספים מהמרפאות ברומניה לישראל, ולמרות זאת הוא הורשע כמסייע בלבד, וזאת משום שהכספים הגיעו לאביו שהיה הבעלים של הכסף ומחולל העבירה. צוין כי העברת הכספים נעשתה לבקשת בוריס והכסף הועבר אליו. ב"כ המאשימה הפנו אל תכתובות מייל שהוגשו במסגרת ההליך (ת/39, ת/191 ו-ת/205) אליהן היה מכותב הנאשם, ומהן נלמד כי היה מודע אליהן. עוד נטען כי מחומר הראיות נלמד כי הנאשם קיבל שקיות של מזומנים, שמר אותן בביתו והוציא אותן אח"כ לבוריס. עוד נטען כי הנאשם העביר הודעות לעובדי החברה והנחה אותם להעביר כספים לישראל עבור בוריס.

נוכח האמור, נטען כי פעולותיו של הנאשם לא היו טכניות וחד פעמיות, אלא מדובר במי שבאופן קבוע ועל פני שנים רבות היה אחראי על כסף רב שהיה מגיע לישראל ומילא תפקיד זה עבור אביו במטרה לסייע לו להתחמק מדיווח על הכסף לרשויות בישראל לצורך המטרה המשפחתית של הטפחת כספי העסק.

אשר למיקום עונשו של הנאשם במתחם, נטען כי יש לנקוט זהירות ולא להפריז בנסיבות האישיות של הנאשם. נטען כי מדובר בהסדר שגובש לפני פרשת ההגנה; הנאשם שתק, לא עמד בפני חקירה נגדית ולא הוצגה חוות דעת רפואית בעניינו.

נטען כי יש להביא לזכות הנאשם את נטילת האחריות, הגעתו להסדר טיעון ושכך חסך בזמן שיפוטי.

נטען כי אמנם פרשת התביעה נשמעה ברובה אך יריעת המחלוקת בין הצדדים נותרה רחבה עד להסדר הטיעון ולכן מדובר בחיסכון לא מבוטל בזמן שיפוטי.

נטען כי מאמציו של הנאשם לתיקון תוצאות העבירה נלמדים מהסרת המחדל, בסך 40 מיליון ₪, ששולמו ע"י הנאשם ועזבון אביו, סכום אשר מעיד על נטילת אחריות.

נטען כי יש להביא בחשבון את נסיבות חייו ואת היותו בנו של מחולל העבירה, לרבות היחסים המיוחדים

ששררו בינו לבין הנאשם.

ב"כ המאשימה הפנו לעברו הפלילי של הנאשם, הנלמד מגיליון הרישום הפלילי (ת/217), תוך שצוין כי עניינה של הרשעתו הקודמת בעבירה שונה מבחינת הערכים המוגנים שבבסיסה, וכן צוין חלוף הזמן המשמעותי מאז הרשעתו הקודמת, משנת 2012, בגין עבירות שבוצעו בשנת 2009.

נטען כי יש להביא בחשבון לקולה את חלוף הזמן מביצוע העבירות, כאשר עבירות המס בוצעו בין השנים 2003-2013 ועבירות הלבנת ההון בין השנים 2007-2014. לצד זאת צוין כי לא מדובר בחלוף זמן המהווה שיהיו וזאת בשל התנהלות הנאשם, אשר לא שיתף פעולה בחקירה ולאחר מכן במהלך ההליך המשפטי.

צוין כי יש להביא בחשבון את הרכיב הכספי המוסכם, שכן הענישה צריכה להיבחן כמכלול, ולכן יש בחילוט ובקנס משמעותיים כדי להשפיע על רכיב המאסר. נטען כי במקרה זה, החילוט והקנס אליהם עותרים הצדדים במשותף, הם בסכומים גבוהים בהרבה מאלו שנגזרים בדרך כלל, לרבות ביחס ליתר הנאשמים בתיק זה. נטען כי רכיב החילוט משויך מטיבו לעבירת הלבנת ההון, כאשר הכסף הולבן עבור אביו של הנאשם והנאשם היה בחזקת נהנה עקיף בלבד. בשל כך, ובשל אופיו של רכיב החילוט שנועד להוציא את בלעו של הגזלן מפיו, נטען כי הענישה עומדת על כמחצית מהעונש בגין העבירה והיא ענישה ראויה והולמת.

נטען כי עבירות המס בוצעו בסכומים גבוהים מאד בגין סיוע לאחר, וכך גם הלבנת ההון בוצעה תוך סיוע לאחר; ולכן, בשים לב לחילוט ביחס לעבירת הלבנת ההון, רכיב הקנס הוא ראוי ביחס לשני האישומים כמכלול.

אשר לרכיב המאסר, נטען כי יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית שני המתחמים. נטען כי במקרה זה, ניתן לרצות את העונש בחפיפה חלקית וזאת משום שמדובר באירועים קרובים ששלובים מהותית זה בזה הגם שמדובר בערכים מוגנים שונים.

ב"כ המאשימה הפנו אל עניינם של שני הנאשמים הנוספים שהורשעו ונגזר דינם במסגרת הליך זה, מירון נאמן ומשה רחמות, אשר הורשעו שניהם כמבצעים עיקריים ולא כמסייעים, וזאת לעניין עקרון אחדות הענישה. רחמות הורשע בהלבנת הון בסך של 8 מיליון ₪ ועליו נגזרו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות; ואילו נאמן הורשע בביצוע הלבנת הון בסך של 29 מיליון ₪ ונגזרו עליו, בהסכמת הצדדים, 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. כמו כן, הפנו ב"כ המאשימה לפסקי דין נוספים אשר לשיטתם יש בהם כדי ללמד על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הלבנת הון בנסיבות דומות.

לבסוף, נטען כי מדובר במקרה ייחודי, שבו מחד גיסא מדובר בהשמטת הכנסה והלבנת הון בסכומי עתק, אך מאידך גיסא מדובר בנאשם שאינו מחולל העבירה.

ראיות וטיעוני ההגנה לעונש

9. מטעם ההגנה העידו ה"ה מלכה זיבלט, פליקס לן ושחר וינוקור.

10. מלכה זיבלט (להלן: "**מלכה**") מסרה כי שימשה כמנהלת פרסום, במשך 24 שנים החל משנת 1998, בחברה המוכרת כ"קליניקה און" ובהמשך פורום רופאים. מלכה מסרה כי במהלך שנות עבודתה, עבדה בעיקר מול בוריס, כאשר הנאשם תפקד בחברה בתור ה"בן של בוריס". לדבריה, לנאשם לא היה תפקיד מוגדר בחברה, ובכל שנותיה בחברה הנאשם לא שימש כמנהל שלה; כך למשל: לא שררו ביניהם יחסי עובד מעביד, הוא לא ביקש ממנה לעיין בדו"חות, הוא לא שאל שאלות מקצועיות ולא נתן הוראות מקצועיות. מלכה מסרה כי כאשר הנאשם הגיע לעבודה הוא היה בגדר נוכח במשרד אבל לא השתתף בדיונים ולא הביע כל דעה.

מלכה טענה כי רמתו הקוגניטיבית של הנאשם כשל ילד, והוא אינו מסוגל לקבל החלטות גם לצורך ניהול חייו. לדבריה, בינה לבין הנאשם הייתה "היכרות אישית די אינטימית", כאשר לבקשת בוריס היא שימשה עבור הנאשם כמעין אחות גדולה, על מנת שיעזר בה בענייניו האישיים. מלכה מנתה דוגמאות של מקרים שבהם סייעה לנאשם בניהול חייו, כגון: כתיבת דברים שנשא באזכרות לאביו, הכנת ביתו לקראת הולדת ילדו ומו"מ שניהל עם חברת רכבים. לדבריה, הנאשם אינו מסוגל לבצע פעולות פשוטות, כגון שימוש בפקסים ובמיילים, והוא נטול יכולת לפתור בעיות בכוחות עצמו.

מלכה ציינה כי בוריס היה אדם דומיננטי וכריזמטי, ובמהלך השנים גונן על הנאשם. מלכה סיפרה כי הכירה את הנאשם עם תחילת עבודתה בחברה, כשהיה כבן 20. לדבריה, בוריס "החזיק את הנאשם צמוד אליו" וניהל עבורו את חייו האישיים עד הפרטים הקטנים.

מלכה תיארה אירועים הנוגעים למצבו הבריאותי של הנאשם, וסיפרה על מקרה שבו הנאשם התעלף במשרד ומקרה שבו הנאשם נרדם במפתיע במהלך ארוחת צהרים במסעדה. מלכה מסרה כי בוריס נהג בהסתרה בכל הנוגע לנאשם, גונן עליו ואפשר לו להסתובב במשרד כאילו הוא עובד במקום. העובדים כיבדו את הנאשם אך בשל היותו בנו של בוריס, אך בפועל הנאשם לא היה מעורב בדבר. מלכה מסרה כי במהלך 24 שנות עבודתה לא נכחה באירוע או מעמד שבו הנאשם נשא דברים או ניהל ישיבה, אך הניחה שהיו נושאים הקשורים בניהול החברה שהנאשם הכיר.

מלכה עומתה עם דבריה בהודעתה, לפיהם עבדה, בין היתר, מול הנאשם, והוא היה קשור לניהול הפיננסי, והסבירה כי התייחסה אליו כמי שעובד מול הבנק, ומנתה אותו בסוף רשימת בעלי התפקידים מולם עבדה, כיוון שלא היה לו תפקיד אלא אך נהג לנסוע בשליחות בוריס לבנקים.

מלכה התייחסה לדבריה עם הנאשם, כפי שעלו מתמלול שיחתם הטלפונית מיום 14.5.2014 (ת/217), ומסרה כי הנאשם לא ניהל דבר וככל הנראה כדי להרגיש טוב עם עצמו הוא סיפר כל מיני סיפורים שהוא

עושה ברומניה, אך ציינה כי לפי מיטב ידיעתה הנאשם לא עשה אותם. מלכה מסרה כי השיבה בחיוב לדברי הנאשם בשיחתם, אך לא היה בזה אישור מצדה לתוכן דבריו, אלא אך ביטוי לכך שהקשיבה לו.

11. פליקס לן (להלן: "פליקס") מסר כי הוא רואה חשבון ובעל תואר בניהול תעשייתי, בעל ניסיון בפעילות עסקית במזרח אירופה וברוסיה. פליקס הצטרף לחברה לפני כ-6-7 שנים, לפני שבזריס נפטר, ותפקד כנציג הבעלים מול השותפים המנהלים בחו"ל במדיקל און גרופ. לדבריו, מדיקל און גרופ מנהלת מרפאות במזרח אירופה ובעיקר ברוסיה. פליקס מסר כי החל לעבוד אצל בוריס לאחר פרוץ החקירה ולא נחשף לתפקוד של הנאשם בשנים 2007-2014 משום שלא עבד בחברה בתקופה זו.

פליקס מסר כי לאחר שבזריס נפטר, הוא הפך בעל כורחו למעין אבא עבור הנאשם, למרות שפער הגילאים ביניהם הוא 15 שנים בלבד. לדבריו, בכל נושא שאינו בשגרה, הנאשם פונה אליו בשאלה כיצד לפעול, אף בנושאים פשוטים, כגון תקלה במזגן או במעלית בניין מגוריו. פליקס סיפר שבזריס אמר לו כשבוע לפני מותו כי הנאשם אינו מסוגל לעשות שום דבר, וביקש ממנו לדאוג למשפחתו, לאשתו ובעיקר לנאשם.

אשר לחלקו של הנאשם בהתנהלות החברה, מסר פליקס כי לנאשם אין כל מידע או כל חלק בטיפול מול שותפים ברוסיה או מנהלי הקליניקות, ואף לא קיימת התעניינות מצדו. בהקשר זה ציין פליקס כי הנאשם לא הביע עניין בהסדר שנעשה מול רשויות המס במסגרת הליך זה, על אף שמדובר בסכום כסף משמעותי המשליך על עתיד משפחתו.

12. שחר וינוקור (להלן: "שחר") מסר כי החל לעבוד אצל בוריס לפני כמעט 8 שנים, בסוף שנת 2014, אז הכיר גם את הנאשם. לדבריו, תפקידו היה לסייע לבוריס בכל צרכיו, משום שהיה חולה מאוד ונזקק לסייע בדברים בסיסיים. הובהר כי מדובר בתקופה שלאחר החקירה.

שחר מסר כי בפועל, נשאב לטיפול בנאשם, אשר תואר על ידו כחסר ישע, וכמי שאינו מסוגל לנהל את חיי היום יום שלו, לרבות בנוגע לילדיו, נשותיו או לטפל בתקלה או סטייה מהשגרה. לדברי שחר, לנאשם סדר יום קבוע וסדור. לדבריו, הנאשם מתנהל באופן שונה מאנשים אחרים, ובמהלך עבודתו בחברה, אביו גונן עליו והנאשם עשה כמצוותו.

שחר מסר כי בוריס ליווה את הנאשם וטיפל בכל פרט בחייו, מקטן ועד גדול, לרבות בהחלטות הנוגעות לנישואי הנאשם.

לדברי שחר הנאשם לא היטיב להבין את הנעשה בהליך המשפטי, ולאחר כל דיון הסתייע בו כדי להבין את הנעשה בדיונים.

לדברי שחר עוד לפני שנפתח ההליך המשפטי, הנאשם היה דכאוני וחרדתי, ולכן דאג לסייע לו לשנות את שגרת יומו, להוציאו אל המשרד "בכוח", כאשר לעיתים הנאשם הסתייע באחרים כדי שיסיעו אותו. שחר מסר כי במהלך 8 השנים מאז פתיחת החקירה ח"י הנאשם נעצרו, הוא אינו מרבה לצאת מביתו, למעט יציאות למשרד, לבית אמו ולבית העלמין אחת לשבועיים.

שחר הביע חשש לעתידו של הנאשם שכן לשיטתו מדובר במי שאינו יודע להסתדר מכל בחינה, סובל מחרדות ודיכאון, איבד את אביו ואמו גוססת, הוא מתמודד עם בעיות עם ילדיו ונשותיו, ועתידו הכלכלי אינו ידוע, שכן במסגרת ההסדר המשפחה איבדה את כל נכסיה למעט החברה ברוסיה.

13. ב"כ הנאשם, עו"ד עמית חדד ועו"ד נועה מילשטיין, עתרו למתחם ענישה שנע בין 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר וביקשו למקם את עונשו של הנאשם בקרבה לתחתית המתחם, באופן שייגזר עליו מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות.

נטען כי במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי "לב התיקון שמצא ביטוי בכתב האישום המתוקן הוא ראיית מעשיו של הנאשם כמסייע לאביו בוריס הוא הנאשם 1 בכתב האישום... הנסיבות הייחודיות של הסיוע לאביו פורטו בכתב האישום". נטען כי מעיון קפדני בפסיקה עולה כי מקרהו של הנאשם הינו ייחודי ואף יחיד מסוגו, כאשר במקרים אחרים מדובר בסיוע שהוא משמעותי יותר ועשייה דרמטית יותר.

ב"כ הנאשם טענו כי הסיוע שנתן הנאשם ייחודי ממספר טעמים: ראשית, משום שמדובר בסיוע טכני מאוד, שכלל שליחת וקבלת פקסים ופעולות מסוג זה; שנית, משום שסייע לאביו; שלישית, בשל נסיבותיו הייחודיות של הנאשם עצמו. נוכח כל האמור נטען כי הסיוע שנתן הנאשם הינו שולי לביצוע העבירה.

נטען כי כאשר מדובר בקשר בין אב לבן עם מידת שליטה של האב בבן, בתי משפט לעולם לא יגזרו עונשים של מאסר בפועל בשל מאפייניו הייחודיים, חרף סכומי הכסף הגבוהים.

נטען כי בנסיבות שבהן קיים סיוע משמעותי יותר לביצוע העבירות בהן עסקין הרי שההליכים הסתיימו בעונש של עבודות שירות ופחות מכך; ואילו במקרים בהם הסיוע דמה לזה שניתן מצד הנאשם, היינו סיוע טכני (כמו של מזכיר), כלל לא הגיעו לבתי משפט.

נטען לקביעת מתחם אחד לשני האישומים משום שמדובר באירוע אחד. נטען, כי בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מהעבירות שאשמתו התגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו אך לא יענישו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה. נאמר כי מניסוח כתב האישום המתוקן, עולה כי האישום הראשון מפנה לאישום השני, שהינו חלק ממנו ואף לשיטת המאשימה אותם המעשים שמקימים את הסיוע בהעלמת ההכנסה הם המעשים שמקימים גם סיוע בהלבנת הון, ועל כן אין מקום לטעון לשני מתחמים נפרדים, כפי שעשתה המאשימה. נטען כי אין במעשיו של הנאשם אכזריות שמחייבת הפרדה או פיצול מלאכותי לשני אירועים נפרדים. נטען כי

מהפסיקה ניתן ללמוד שבמקרים דומים בתי משפט קבעו מתחם ענישה אחד וכי יישום של מבחן הקשר ההדוק מוביל לקביעה כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד.

צוין כי הנאשם הורשע בביצוע עבירת מס, כשהרכיבים הרלוונטיים לעבירה הם הפקת הכנסה ועל כן בעבירת הסיוע מצופה היה לסיוע בהפקת ההכנסה, אולם לא נטען בכתב האישום כי לנאשם היה חלק בהפקת ההכנסה אלא מדובר בהכנסה שהופקה ללא קשר לנאשם. נטען כי חלקה השני של העבירה הוא דיווח על ההכנסה, נושא שגם אליו הנאשם לא היה קשור כיוון שאילו בוריס היה מדווח על ההכנסות שפורטו בכתב האישום לא הייתה מתגבשת כל עבירה. על כן, נטען כי מדובר בסיוע ייחודי שאינו מתייחס להפקת ההכנסה או לאי הדיווח. נטען כי הנאשם נמצא בשוליים של שני חלקי העבירה, ובכך נבדל מרוב המקרים שנדונו בפסיקה, תוך שהובהר כי אין באמור כדי לסגת מההודאה ומהסדר הטיעון.

נטען כי מעשיו של הנאשם הינם טכניים במהותם, ואינם נוגעים להפקת ההכנסה ולקשר של בוריס עם רשויות המס, בכל הנוגע להפקת הדו"ח השנתי והצהרת ההון, וכל שנותר בכתב האישום המתוקן הם קשרים טכניים עם דמויות להן קשר אגבי למבנה החברות.

נטען כי המדינה עתרה לעונש כבד נוכח סכומי העבירה, אך סכום זה אינו רלוונטי ולכן אין במבחנים הנוגעים לסכום העבירה כדי ללמד על עניינו. נטען כי העבירות ביחס להפקת ההכנסות ואי הדיווח היו מבוצעות באותם סכומים אף ללא סיוע מהנאשם, ועל כן מידת הנזק שנגרמה כתוצאה ממעשיו אינה מושפעת מגובה סכום לגביו בוצעו העבירות, בשונה מחלקו של בוריס. צוין כי ההחמרה בענישה ביחס לסכום מושא העבירות אינה לינארית ואין הבדל אמיתי בין העלמת הכנסה של 80 מיליון ₪ לבין 140 מיליון ₪.

צוין כי על פי חוק העונשין, העונש למסייע הוא מחצית מהעונש למבצע העיקרי. משכך, נטען כי העונש המרבי אליו ניתן לטעון בעניינו של הנאשם הוא שלוש שנות מאסר וחצי ביחס לעבירות המס ושנתיים וחצי לעבירות הלבנת ההון.

נטען כי על פי החלק הכללי לכתב האישום, הנאשם הוא בנו של בוריס, לאחר מכן תוארה פעילותו של בוריס, והנאשם מוזכר שוב בחלק הכללי לכתב האישום בכך שסייע לבוריס לפתוח חשבונות בנק בשווייץ, כאשר נטען כי דובר על סיוע טכני בלבד לאביו לחתום על מסמכים לצורך פתיחת חשבון. בהמשך, על פי עובדות החלק הכללי, לבקשת בוריס, באישור ובידיעתו הנאשם טיפל בכל הפעילות הכספית בחשבונות על שם שרלוט וגוסוול, כלומר הנאשם טיפל בכל הפעילות הכספית בחשבונות של חברות אלו, בחשבונות על שם החברה ההולנדית ובחשבונות האישיים. נטען כי על פי האישום הראשון, הפעילות המיוחסת לנאשם כוללת שימוש במבני האחזקות שתוארו לעיל כדי להסתיר את העובדה שרווחי המרפאות הגיעו לחשבונות האישיים בתפעול חשבונות הבנק של שרלוט וגוסוול ואל מול פקידי הבנק השווייצריים בהיותו איש קשר מול מקימי החברה ההולנדית וחברת האחזקות שניהלה אותה, ובהיותו אחראי למשך מספר שנים לכך שהמחזיקים במניות החברה ההולנדית עבור בוריס יקבלו שכר בגין אחזקתם, וכל זאת לבקשת בוריס, באישורו ובידיעתו. עוד יוחסו לנאשם כי סייע לבוריס, באישורו ובידיעתו, לתפעל את חשבונות הבנק האישיים בשווייץ, שחלקם אף נרשמו על

שמו, תוך שהוא מודע לכך שאינם מדווחים בישראל. נטען כי האלמנט השלישי בו הורשע הנאשם הוא בכך שסייע לבוריס בתפעול העברות הכספים מרומניה לישראל במזומן, כך שקיבל חלק הארי מהכסף והעבירו לבוריס תוך שהיה מודע לכך שאינו מדווח בישראל.

נטען כי חלקו של הנאשם היה שולי שבשולי, שפעולותיו היו טכניות, שהוא לא ניהל ולא היה הבעלים, וכי ההגנה פעלה להוכיח זאת כבר במהלך פרשת התביעה שנשמעה. נוכח האמור, נטען כי לא מדובר בגרסה שנולדה ביום החקירה אלא מדובר בתמצית הטענות שנטענו מהרגע הראשון עוד בשלב המענה לכתב האישום ומהוות מציאות והווית החיים של הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנו לדבריה של מלכה, לפיהם במשך 24 שנות היכרותה את הנאשם התנהלותו לא השתנתה, ומדובר במי שנסיבות חייו הביאו אותו לבצע את המעשים המתוארים בכתב האישום. נטען כי קיימות ראיות לרוב המלמדות על למידת השליטה של בוריס בנאשם וכי כל העדים שנשמעו העידו על השליטה של בוריס בנאשם בכל תחומי החיים. נטען כי התביעה לא הציגה ראיות כלשהן, לרבות עדות עד המדינה, התומכות בטענתה שהנאשם היה בעלים, מנהל או אחראי, וכי לדבר משמעות גם לעניין גזר הדין.

הודגש כי בכתב האישום נכתב פעם אחר פעם כי הפעולות שביצע הנאשם נעשו לבקשת בוריס, באישורו ובידיעתו. נטען כי אין מדובר במעשים שבוצעו מתוך רצון חופשי או רצון להשיג הישגים עבור עצמו או למקסם רווחים, או מתוך תאוות בצע, אלא מדובר במי שיש לו מאפיינים ייחודיים ועשה את המעשים כמצוות אביו, באישור ובידיעתו. נטען כי התנהלות זו נמשכה במשך כ-20 שנים, דבר המלמד על הקשר הייחודי ששרר בין הנאשם לבין אביו. נטען כי היחסים בין הנאשם לבין אביו מלמדים על בעיות עמוקות ביכולתו של הנאשם לתפקד ולכן המאשימה הסכימה לציין בכתב האישום שהמעשים נעשו לבקשת בוריס, באישורו ובידיעתו. נטען כי מעדויות האופי ומעדויות שונות שנשמעו במהלך ההליך, אשר התייחסו גם לתקופות שלא נכללו בכתב האישום, עולים מאפייניו הייחודיים של הנאשם, והתנהגות המלמדת על בעיות עמוקות בתפקוד הנאשם. נטען כי בוריס שלט בנאשם שליטה מוחלטת.

נטען כי מעשיו של הנאשם אינם מתאפיינים באנטי סוציאליות ברמה המצדיקה מאסר מאחורי סורג וברית, בפרט בשים לב לכך שמדובר במעשים שביצע עבור אביו.

נטען כי יש להביא בחשבון את מאפייניו של הנאשם לא רק ביחס למיקומו במתחם העונש ההולם, כפי שטענה המאשימה, אלא אף בעת קביעת מתחם העונש ההולם, וזאת בכל הנוגע למניע לביצוע העבירות והיעדר רווח כלכלי בעקבות ביצוען; העובדה שהעבירות בוצעו עבור אדם אחר; הקרבה לסייג לאחריות פלילית, תוך שנטען כי מבחינת גילו הביולוגי אין קרבה לסייג אולם גילו הקוגניטיבי פחות בחלק גדול מתחומי החיים ויכולותיו מתאימות לאלה של ילד; היעדר תכנון שקדם לביצוע העבירות, שכן המעשים בוצעו לבקשת בוריס, באישורו ובידיעתו כאמור; ולעניין מידת ההשפעה של בוריס על ביצוע העבירה.

אשר למיקומו של הנאשם במתחם, נטען כי נוכח מאפייניו, ריצוי עונש מאסר בפועל יקשה עליו במיוחד, וייתכן שאף ינוצל וייסחט בין כתלי הכלא.

ב"כ הנאשם התייחסו להסרת המחדל, תוך שנטען כי מדובר במחדל של בוריס, שהסרתו בוצעה על ידי משפחת וייסמן, כאשר כל הון המשפחה ניתן לצורך כך, לרבות כספים מחו"ל. נטען כי הסרת המחדל היא נסיבה קריטית, הן בגלל סכום העתק ששולם והן משום שהסרת המחדל היא הביטוי האולטימטיבי לחרטה כנה ואמיתית וללקיחת אחריות. נטען כי כאשר מדובר בבן שמתקן את חטאי אביו הדבר בעל משמעות מיוחדת.

נטען כי יש להביא בחשבון את הקנס המוסכם ששולם בסכום גבוה, בסך 10 מיליון ₪, שעליו להשפיע על יתר רכיבי הענישה, לרבות ריצוי עונשו של הנאשם בעבודות שירות.

עוד נטען כי יש להביא בחשבון את חלופי הזמן, יחד עם לקיחת האחריות והחיסכון בזמן השיפוט. צוין החיסכון במשאבים, שכן נדרש היה לגבות עדויות מעדים בשוויץ, ככל שהדבר היה מתאפשר, וכי יש לכך משקל גם מבחינת לקיחת האחריות. עוד נטען כי יש לתת את הדעת לחלופי הזמן מאז פתיחת החקירה, בשנת 2014.

נמסר כי הנאשם מטופל אחת לחודש לפחות אצל פסיכיאטר, במשך 6 שנים, לצורך הקניית מסוגלות ויכולת להתמודדות. נטען כי יש לאפשר לנאשם להמשיך את הטיפול השיקומי וכי אף אם ייקבע שתחתית מתחם הענישה הוא עונש מאסר בפועל, ניתן לחרוג מכך בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק העונשין משיקולי שיקום אלו.

נטען כי מות אביו של הנאשם, אשר היה הנאשם המרכזי בפרשה, צריכה להכריע את הכף לעבר מתינות בגזר הדין של הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנו לפסיקה אשר לטענתם דומה למעשים שביצע הנאשם. צוין כי מעיון בפסיקה עולה כי כאשר מדובר בניצול של מצוקה נפשית או רגשית, או כאשר יש אדם דומיננטי ואדם פסיבי יותר, או במערכת יחסים תלותית, בתי המשפט גוזרים עונשים שלא כוללים מאסר בפועל.

נטען כי אין ללמוד מהפסיקה שהפנתה המאשימה לעניין הנאשם, משום שבעניינו מדובר בסיוע טכני לבקשתו ובאישורו של בוריס. עוד נטען כי לא ניתן ללמוד מעניינם של אנשי קש, אשר משמשים חזית עבור אדם אחר, לעניינו של הנאשם משמדובר ביחסי אב ובנו.

ב"כ הנאשם התייחסו לעונשים שנגזרו על נאמן ורחמות, נאשמים 3 ו-4 בכתב האישום המקורי. נטען כי נאמן ורחמות הורשעו בעבירה מושלמת לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, נאמן בסכום של 29 מיליון ₪ ורחמות בסכום של 8 מיליון ₪, ושניהם אנשים בריאים בגופם ובנפשם במועדים הרלוונטיים לכתב האישום,

אשר ביצעו את המעשים תוך הפעלת שיקול דעת וכל אחד מהם הרוויח מביצוע העבירות. נטען כי לגבי שניהם עתרה המאשימה לעונש שירוצה בעבודות שירות. נטען כי מעשיהם של נאמן ורחמות חמורים מאלו של הנאשם או לכל היותר שווים להם, שהורשע כאמור כמסייע ביחס לעבירת הלבנת ההון וברכיבים מצומצמים ביחס לעבירות המס. צוין כי על נאמן נגזר קנס בסך של 700,000 ₪, בגין הלבנת הון בסך של 29 מיליון ₪, ואילו על הנאשם נגזרה ענישה כלכלית בסך כולל של 10 מיליון ₪.

14. הנאשם, כך בדבריו לבית המשפט, התנצל על מעשיו ומסר כי: **"עברתי הרבה סבל מכל הכיוונים, משטרות, גירושין, מס הכנסה, אני על כדורים מהבוקר עד הערב..."**.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות

15. הנאשם הופנה לממונה על עבודות השירות לקבלת חוות דעתו באשר להתאמתו ולכשירותו לרצות מאסר בדרך של עבודות שירות, ככל שיוטל עליו, כאשר הובהר לנאשם כי אל לו לטעת ציפייה כי אכן ייגזר עונשו בדרך זו.

ביום 29.9.2022 התקבלה חוות דעת הממונה על עבודות השירות, על פי סעיף 51 לחוק העונשין (להלן: **"חוות הדעת"**), לפיה הנאשם נמצא **מתאים לעבודות שירות במגבלות**, במאמץ פיזי מוגבל, ללא משאות כבדים, למשך 6.5 שעות ביום, ובתנאי שימשיך במעקב ובטיפול פסיכיאטרי.

מחוות הדעת עולה כי לנאשם נערכה בדיקה רפואית, אשר התבססה על עיון במסמכים רפואיים, על אנמזה בשיחה עם הנאשם ועל שאלון רפואי שנדרש למלא. צוין כי הנאשם מטופל בתרופות שונות, אנטי פסיכוטיות וכדורי שינה. צוין כי הנאשם לוקה בין היתר באוטיזם בשילוב עם יכולת קוגניטיבית מוגבלת; סובל מדיכאון, חשדנות, חרדות, הפרעות בקשב והפרעות בשינה. הנאשם נמצא במעקב פסיכיאטרי קפדני.

צוין כי הנאשם בן 50, יליד מולדובה, בן יחיד להוריו, עלה ארצה עם הוריו בשנת 1979. אביו של הנאשם נפטר לפני כארבע שנים ואמו הינה קשישה סיעודית אשר שוהה בבית חולים גריאטרי.

בבגרותו אובחן הנאשם על הספקטרום האוטיסטי בתפקוד גבוה, ולצד זאת היה במעקב פסיכיאטרי מילדותו וטופל בתרופות פסיכיאטריות לאורך השנים. צוין כי הוריו של הנאשם התקשו ואף התכחשו למאפייניו המיוחדים, ולכן לא נקבעה אבחנה מסודרת בעניינו בילדותו ובנעוריו, דבר אשר גרר קשיים בינאישיים ותפקודיים לאורך השנים, להם הייתה השפעה ניכרת על מצבו הנפשי.

הנאשם השלים 12 שנות לימוד, במסגרת חינוכית רגילה, והשלים שירות צבאי כטכנאי חימוש מטוסים.

הנאשם מתגורר בראשון לציון, גרוש בשלישית ואב לשני ילדים בגילאים 8 ו-14, נפגש עם ילדיו במסגרת הסדרי ראייה ומשלם דמי מזונות. לאורך השנים עובד הנאשם בחברת ייעוץ בתחום המרפאות הפרטיות שבבעלות אביו במזרח אירופה. במסגרת עבודתו בחברה, מבצע הנאשם עבודה משרדית בסיסית, עובד באופן רוטיני במשימות פקידותיות, כגון: שליחת דואר, תיוק מסמכים ושליחת מיילים בהנחיה.

הנאשם שלל צריכת סמים, שלל צריכת אלכוהול מופרזת ומסר כי כיום אינו מהמר.

לנאשם הרשעה קודמת בעבירת תקיפה סתם כלפי בן זוג.

בחוות הדעת צוין כי הנאשם התייצב למיין בליווי אדם נוסף (להלן: "המלווה"), אשר מלווה אותו גם בחיי הפרטיים, והמלווה היה שותף מלא במסירת פרטים אודות חייו של הנאשם, והסביר את שאלות המראיינים עבור הנאשם במהלך הראיונות עמו. לדברי המלווה, מתוך היכרות שצמחה על רקע עבודתו עם אביו של הנאשם, הוא מסייע לו במשך 9 השנים האחרונות בהיבטים השונים של חייו, בקשרים בין אישיים, בהבנת סיטואציות בין אישיות וחברתיות, במסגרת התעסוקה, עם ילדיו, במתן תמיכה והגנה מפני ניצול ועוד.

הודגש כי הוסבר לנאשם ולמלווה כי לא ניתן יהיה להמשיך בליווי זה במידה ויוחלט על ריצוי העונש על דרך עבודות שירות במהלך שעות העבודה. כמו כן הוסבר לנאשם הכלליים והתנאים לריצוי מאסר בעבודות שירות. הנאשם הביע הבנה, רצון ומוטיבציה לריצוי מאסר על דרך של עבודות שירות כנדרש.

קצין האבחון וההשמה מטעם הממונה ציין בחוות הדעת, בין היתר, כי **"מתוך המסמכים אשר הוצגו בפנינו וכן מהתרשמותנו בריאיון עמו ניכר כי למועמד מאפיינים מיוחדים אשר באים לידי ביטוי באופן ברור גם בהיבט התפקודי והתעסוקתי ומצריכים עבודה מתואמת וסביבה תומכת. לפיכך נעשה מאמץ רב במציאת מקום השמה העונה על מאפייניו ולמרות המאמצים בבחינת מקום השמה מתאים ככל הניתן, אנו משערים כי יתכנו קשיים בהעסקתו, כאשר התמיכה וליווי הניתנים במקומות התעסוקה במסגרת עבודות השירות הינם מוגבלים"**.

בסופו של דבר, הנאשם נמצא כשיר לבצע עונש מאסר על דרך של עבודות שירות, תוך מגבלות למאמץ פיזי מוגבל, ולמשך 6.5 שעות יומיות בלבד. בהתאם לחוות הדעת, הומלץ להציב את הנאשם לעבודה בבית מרקחת של השב"ס.

דין ומסקנות

קביעת מתחם העונש ההולם

16. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של נאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה למעשי העבירות שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבותיו, בצורך בהרתעתו ואחרים כמותו, ובכלל זה אבחן האם ראוי כי ענישתו תחרוג ממתחם הענישה (ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (18.7.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (14.7.2013); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (5.6.2013)).

17. הנאשם הורשע כאמור בשני אישומים שנמנו בכתב האישום המתוקן, שכללו עבירות מתחום המסים ועבירות הלבנת הון. כידוע, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור עונשו של נאשם אשר הורשע במספר עבירות, עליו לבחון תחילה האם העבירות שבוצעו מהוות אירוע אחד או שמא עסקינן במספר אירועים נפרדים. ככל שיקבע כי מדובר במספר אירועים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, כאשר לאחר מכן רשאי בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל אירוע (יחד עם הקביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או לחלופין עונש כולל לכלל האירועים שבנידון (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין; ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל**, פסקה 22 (5.8.2013)).

בצד זאת, החוק אינו מגדיר את המונח "אירוע" ואינו מספק מבחן משפטי לפרשנותו. "באופן כללי ניתן לסבור כי אפילו מספר עבירות הנפרשות על פני תקופה ארוכה יכולות להוות אירוע אחד, בשל הדמיון ביניהן או בשל זהות הקורבנות בעבירות אלו" (ע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 15 לחו"ד של כב' השופט ס' ג'ובראן).

בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014) קבע בית המשפט העליון (בדעת רוב) כי המונח "אירוע" כמשמעותו בסעיף 40ג לחוק העונשין יפורש בהתאם למבחן "הקשר ההדוק". כב' השופטת ד' ברק-ארז עמדה בעניין ג'אבר על מהותו של מבחן זה והרציונליים להחלתו:

"לשיטתי, נקודת המוצא לפרשנותו של המונח 'אירוע' צריכה להיגזר מהבנת התכלית העומדת ביסוד דרישתו של תיקון 113 כי בית המשפט יקדים לגזירת הדין את תחימת גבולותיו של ה'אירוע'. ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנוזע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדרי ה'אירוע' תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שניתן למונח 'קשר הדוק' יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה ... מבחן הקשר ההדוק בוחן את עוצמת הקשר שבין העבירות, ולא את השאלה האם הן ניתנות להפרדה. בהתאם לכך, כאמור, ייתכן כי עברייני יבצע מספר רב של פעולות שניתן להפריד

ביניהן, ושהוא אף יכול היה לחדול לאחר ביצוע כל אחת מהן (כך שאין לראות בהן מעשה אחד), אך נכון יהיה לראות בהן חלק מתוכנית עבריינית אחת (ולכן גם אירוע אחד)."

באותו עניין, אימץ כב' השופט ע' פוגלמן את עמדה העקרונית של כב' השופטת ד' ברק-ארז ואף ציין כי להשקפתו: "התיבה 'אירוע אחד' רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת", וזאת תוך שעמד על תכליתו הפונקציונאלית של סעיף 40 לחוק העונשין לאפשר לערכאה הגוזרת את הדין להשוות את המקרה הנדון לפנייה למקרים שנסיבותיהן דומות. דעת הרוב בעניין ג'אבר אומצה גם בפסק הדין ברע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.2015).

בע"פ 5643/14 אחמד עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.2015) נאמר מפי כב' השופט צ' זילברטל, כך:

"אף לגישתי, דומה כי ראוי לאפשר פרשנות רחבה דיה להגדרת המונח 'אירוע אחד' אשר תשאיר מתחם להפעלת שיקול דעתו של בית המשפט, וזאת הן בשל שיקולי יעילות עבודתו של בית המשפט והן לשם הגשמת תכליתו של תיקון 113 לחוק. בהקשר זה יאמר, כי קביעת מספר מתחמי עונש שלא לצורך עלולה במקרים מסוימים להביא להעלאת רף הענישה באופן שאינו ראוי, על-ידי פריטה לפרוטות של הרכיבים העונשיים בעניינו של הנאשם ויצירת תחושה לא נוחה של 'התחשבות' עמו, העצמה של חומרת מעשיו מעבר למתחייב וחריצת דינו בדרך מלאכותית. שנים טרם הבניית שיקול הדעת בענישה, באה לידי ביטוי בפסיקת בית משפט זה גישה דומה, כאשר נפסק שכאשר מדובר בסדרת עבירות מאותו הסוג שבנסיבותיהן הן דומות זו לזו יש מקום להטיל עונש כולל בגין מכלול העבירות, שכן 'קביעת עונש נפרד עבור כל אחת מהן נראית במקרה כזה כמלאכותית' (השופט י' כהן בע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד לד(2) 421, 432-433 (1979)).

בפרשה הנ"ל פסק השופט א' ברק כדלהלן: 'נראה לי כי בסדרת עבירות מאותו סוג, ובנסיבות דומות, הדרך הראויה היא להשקיף על רצף האירועים כעל מכלול אחד, ולהשית את העונש בהתאם לכך. אם נורה לשופט לנ ג דרך של פיצול האירועים וקביעת עונשים נפרדים - מהם חופפים ומהם מצטברים - נורה לו לנ ג דרך לא טבעית, שתוצאתה לא תהיה גיבוש המכלול בעזרת הפרטים, אלא קביעה ראשונית של המכלול וגזירה מלאכותית של הפרטים ממנו' (שם, עמ' 435).

עוד ראו האמור מפי השופטת ד' ביניש ברע"פ 5798/00 ריזי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 1, 12 (2001): 'יתרונה של שיטת העונש הכולל הוא בכך שהיא מאפשרת לבית-המשפט להביע עמדה עונשית ראויה ביחס למכלול התנהגותו הפלילית של הנאשם. במקרים רבים, כאשר ההרשעה מתייחסת לשורת עבירות המהווה מסכת אחת של התנהגות עבריינית, הגם שניתן לחלקה באופן טכני לעבירות מספר, ראוי להטיל בגינה עונש כולל אחד. כך הוא המצב כאשר כל העבירות נגזרות מתכנון עברייני אחד עד שאין לפרוט את ההתנהגות העבריינית לעונשים נפרדים. כך גם כאשר העבירות אינן מבוצעות במישור אחד מבחינת הזמן, אך בשל מהותן, מספרן, תדירותן והזיקה ביניהן

ניתן לראות בהן מכלול אחד של התנהגות עבריינית'.

יש בעמדות השופטים בפרשות הנ"ל, אף כי הן נאמרו בהקשר שונה, משום תמיכה בהגיון העומד ביסוד פרשנות המונח 'אירוע' כפי שזו נקבעה בידי הרוב בעניין ג'אבר...".

בע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל** (3.9.2015) עמד כב' השופט נ' סולברג על חשיבותה הנורמטיבית של הקביעה האם מדובר באירוע אחד לגביו יש לקבוע מתחם אחד או מספר אירועים:

"מכאן מתבהרת גם החשיבות הנורמטיבית - משיקולי הלימה ובעקבותיה גם הרתעה - להבחין בין אירועים שונים, ולקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהם. כך מובהר לנאשם ולאחרים שכמותו כי עבירות המהוות כמה אירועים, אינן 'נבלעות' בענישה העיקרית, הן עומדות לעצמן, שוברן בצידן, ועונשן יכול לבוא בנפרד לכל אירוע, ובמצטבר".

עוד קבע כב' השופט נ' סולברג כי במקרים חריגים בהם בחינת הנסיבות העובדתיות לא תוביל למסקנה ברורה האם הקשר "הדוק" דיו, למשל כאשר מדובר בעבירה הנובעת מעבירה אחרת או נלווית לה, ראוי לקיים בקרה נורמטיבית, במסגרתה תיבחן השאלה האם נכון, כעניין של מדיניות משפטית ובשים לב לתכליתו של סעיף 40ג לחוק העונשין, לראות את העבירות ככמה אירועים נפרדים במטרה למנוע מצב שבו עבירה הקשורה בעבירה אחרת "תבלע" באותה עבירה.

18. במקרה דנא, סבורני כי ראוי לקבוע מתחם ענישה אחד ביחס לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם בשני האישומים. אמנם, כתב האישום מנה שני אישומים, ובדרך זו הופרדו עבירות המס מזה ועבירות הלבנת ההון מזה, אך הלכה למעשה מדובר באותם מעשים המהווים את הבסיס לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם.

19. במקרה דנא נחה דעתי אם כן כי מדובר במסכת עבריינית אחת, כאשר מדובר ברצף מקרים שיש ביניהם קשר ענייני הדוק והם חלק מתוכנית עבריינית אחת שבוצעה ממניע אחד. די בבחינת סעיפי החיקוק בהם הורשע הנאשם כדי ללמד כי למעשי הנאשם כולם הייתה תכלית אחת, והיא סיוע לאביו לבצע את אותן עבירות כלכליות. על פי עובדות האישום הראשון, שעניינו עבירות המס, כלל את מעשי הנאשם בוצעו "לבקשת בוריס, באישורו ובידיעתו", ובהתאם לכך הורשע בעבירה שעניינה כוונה לעזור לאחר להתחמק ממס. העבירות כולן עניינן בהכנסות שהופקו כתוצאה מפעילות המרפאות, ובוצעו על ידי הנאשם כדי לסייע לבוריס בהתאם להנחיותיו.

מכאן, על יסוד מבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בעניין ג'אבר, סבורני כי עסקינן במספר עבירות שבוצעו באופן רציף, שלובות הן זו בזו ונגזרות אחת מהשנייה, כך שמדובר ברצף מקרים שיש ביניהם קשר ענייני הדוק והם חלק מתוכנית עבריינית אחת שבוצעה ממניע אחד, כך שכל הפרדה ביניהן, בגדר "אירועים שונים" תהא מלאכותית ומאולצת. על כן, יש לראות במעשי הנאשם כולם משום אירוע אחד, כמעין דבוקה אחת, ולקבוע

מתחם ענישה אחד לכלל המעשים שביצע.

לפיכך, אקבע מתחם עונש הולם אחד ביחס לנאשם לאירוע כולו, בנסיבות ביצועו, ואגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

20. הנאשם הורשע כאמור בעבירות שימוש במרמה, ערמה ותחבולה, במזיד ובכוונה לעזור לאחר להתחמק ממס, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, שלצידה נקבע עונש מרבי של שבע שנות מאסר או קנס בסך 226,000 ₪ ופי שניים מסכום ההכנסה שהעלים, או שני העונשים יחד. הנאשם הורשע גם בריבוי עבירות של סיוע לביצוע פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיף 3(ב)(1) לחוק איסור הלבנת הון יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין, שלצידה נקבע עונש מרבי של 5 שנות מאסר או 1,808,000 ₪, כאשר עונשו המרבי של המסייע הוא מחצית מכך, על פי הוראות סעיף 32 לחוק העונשין.

21. הערכים החברתיים המוגנים ב**עבירות המס** הם דיווחים מהימנים, גביית מס אמת ונשיאה שוויונית בנטל המס. בביצוע עבירות אלו יש כדי לפגוע בקופה הציבורית, לגרום לנזק לתפקוד הכלכלי של המשק, להקטין את הכנסות הממשלה ולפגוע בביטחון הכלכלי של הציבור (ע"פ 5529/12 **אהרון אוהב ציון נ' מדינת ישראל** (09.11.2014); ע"פ 4111/14 **זיאד קורד נ' מדינת ישראל** (20.08.2015)).

כב' השופט א' שהם ברע"פ 7964/13 **יוחנן רובינשטיין נ' מדינת ישראל** (31.12.2013), עמד בין היתר על הערכים המוגנים הנפגעים מביצוע עבירות מס ועל חומרתן, כך:

"המבקש הורשע בביצוע עבירות חמורות שתכליתן התחמקות מתשלום מס אמת, תוך שהוא מנפיק חשבוניות פיקטיביות, לו עצמו ועבור אחרים. חומרתן של עבירות המס נעוצה בפגיעתן הקשה בערך השוויון, העומד ביסוד חובת תשלום המס. ההתחמקות הבלתי חוקית מתשלום מס אמת, מגדילה את עול המס המוטל על אזרחי המדינה, והיא פוגעת בקופה הציבורית. אין צריך לומר, כי באותה שעה, המתחמק ממס נהנה משירותיה של המדינה, הממומנים מכיסיהם של אזרחים שומרי חוק. חומרה זו היא שהביאה למדיניות ענישה מחמירה הנלווית לעבירות המס, ובמסגרתה יש לבכר את האינטרס הציבורי על פני שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של המבקש ולקשייו הכלכליים. ככלל, הרשעה בעבירות מס תגרור אחריה הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח לצד הטלתו של קנס כספי, אשר נועד לפגוע בכדאיות הכלכלית של ביצוע העבירות".

ברע"פ 512/04 **אבו עביד ואח' נ' מדינת ישראל**, נח (4) 381, 384 קבעה כב' הש' א' פרוקצ'יה כ"י:

"בית־משפט זה חזר והדגיש לאורך השנים את החומרה שבה יש להתייחס לעבריינות כלכלית, ועבריינות מס בכלל זה, נוכח תוצאותיה ההרסניות למשק ולכלכלה ולמרקם החברתי, ונוכח

פגיעתה הקשה בערך השוויון בנשיאת נטל חובות המס הנדרש לצורך מימון צרכיה של החברה ולפעילות התקינה של הרשויות הציבוריות. העבריינות הכלכלית, ועבריינות המס בכללה, איננה מסתכמת אך בגריעת כספים מקופת המדינה. היא פוגעת בתודעת האחריות המשותפת של אזרחי המדינה לנשיאה שוויונית בעול הכספי הנדרש לסיפוק צורכי החברה, ובתשתית האמון הנדרשת בין הציבור לבין השלטון האחראי לאכיפה שוויונית של גביית המס - פגיעה הנעשית לרוב באמצעי מירמה מתוחכמים, קשים לאיתור"

ברע"פ 977/13 אודיזי נ' מדינת ישראל (20.2.2013), ציין כב' השופט א' שהם, כך:

"בית משפט זה כבר קבע, לא אחת, כי עבירות המס מתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה- בקופה הציבורית, והעקיפה- בכיסו של כל אזרח, ולאור חתירתן תחת ערך השוויון בנשיאת נטל המס...לאור הלכה זו הותוותה בפסיקה מדיניות הענישה, לפיה יש לגזור את דינם של עברייני המס תוך מתן הבכורה לשיקולי ההרתעה, ולהעדיף על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם ... עוד נקבע, כי בגין עבירות אלו, אין להסתפק, ככלל, בהשתת עונש מאסר, אשר ירוצה בעבודות שירות, אלא יש למצות את הדין עם העבריינים באמצעות הטלת עונש מאסר בפועל, המלווה בקנס כספי".

ברע"פ 7135/10 חן נ' מדינת ישראל (3.11.2010), ציין כב' השופט א' רובינשטיין, כך:

"יש המתפתים לראות עבירות מס, שאין הנגזל האינדיבידואלי בהן ניצב לנגד העיניים והרי הוא הציבור כולו, 'חסר הפנים' כביכול - במבט מקל. לא ולא. אדרבה, בית משפט זה, עוד משכבר הימים, ראה אותן בחומרה וקבע 'כמדיניות רצויה, שלא לאפשר ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות כשהמדובר בעבירות פיסקליות' (ע"פ 4097/90 בוירסקי נ' מדינת ישראל, מיסים ה(1); שציטטה המשיבה). אכן, רבים מעברייני המס הם אנשים שייראו כנורמטיביים ביסודם, אשר לא ישלחו יד לכיס הזולת - אך אינם נרתעים משליחת יד לכיס הציבורי. לכך מחיר בענישה".

ברע"פ 5783/12 גלם ואח' נ' מדינת ישראל (11.9.2014) קבע כב' השופט א' שהם, בין היתר כך:

"אכן, בעבירות שעניינן הונאת רשויות המס, כמו גם בעבירות של הלבנת הון, ניתן להצביע על מנעד רחב למדי של עונשים, אך המגמה המסתמנת בפסיקתו של בית משפט זה היא בכיוון של החמרה והכבדת היד על אותם עבריינים, אשר שולחים את ידם בקופה הציבורית ופוגעים קשות בעקרון השוויון בנשיאה בנטל המס, ובעקיפין פוגעים גם במרקם החברתי בישראל".

בע"פ 2636/12 עזבון המנוח יהושע שלוש ז"ל ואח' נ' מדינת ישראל (5.3.2013), ציין כב' השופט י' עמית, בין היתר, כך:

"אין צורך להכביר מילים אודות חומרת המעשים שנועדו להונות את רשויות המכס ומע"מ, והנזק הרב שעבירות כגון דא טומנות בחובן לכלכלת המדינה, ולמגוון ההיבטים החברתיים הנוגעים בנטל תשלום המיסים. עבירות אלו הן בבחינת שליחת-יד לקופה הציבורית ופגיעה במשק המדינה, יש בהן כדי לשבש את מנגנון גביית המיסים ולערער כפועל יוצא מכך את אמון הציבור בערך השוויון בנשיאה בנטל המיסים (רע"פ 512/04 אבו עביד נ' מדינת ישראל (15.4.2004)). בית משפט זה הדגיש לא אחת את הדגש ההרתעתי בשיקולי הענישה בעבירות כגון דא 'הגוברים על נסיבותיו האישיות של הנאשם, אף אם אינם מאיינים אותן' (רע"פ 7135/10 חן נ' מדינת ישראל (3.11.2010); רע"פ 5060/05 הגואל נ' מדינת ישראל (24.2.2005)). על העברין הפוטנציאלי לדעת כי 'הסיכון גדול מהסיכוי' וכי כנגד טובת ההנאה שהוא עשוי להפיק מפרי מעלליו 'עומדים לא רק קנסות נכבדים השוללים את טובת ההנאה, אלא עומדים גם לילות ארוכים של פחד מפני חשיפת האמת, עומדים הרס עצמי-משפחתי ועסקי, ועומדים ימים ארוכים של שלילת חופש' (ע"א 624/80 וייס ארנסט בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 211, 218 (1981)). מכאן, כי בעבירות כלכליות ובעבירות מס - בוודאי בהצטרף אליהן עבירות התרמית והזיוף בהן הורשע רש - גובר משקלו של האינטרס הציבורי בהחמרה בענישה (רע"פ 254/06 קעדאן נ' מדינת ישראל (20.6.2006)). עונשי מאסר בפועל ואף לתקופה ממושכת הוטלו גם על נאשמים ללא עבר פלילי ואשר התנהלו באופן נורמטיבי לאורך השנים (ע"פ 2919/02 אלוני נ' מדינת ישראל (1.10.2002))."

22. **הערכים החברתיים המוגנים** בעבירות **הלבנת ההון** הם הצורך בקיומו של הדיווח הנדרש בחוק איסור הלבנת הון, אמיתות הדיווח, שמירה על יציבותה ואמינותה של המערכת הפיננסית וגדיעת שרשרת העבריינות באמצעות פגיעה ביכולתו של העברין לעשות שימוש חוזר ברווחים הכלכליים שנוצרו לו מן העבירות הפליליות, באופן שבו יוותר העברין ללא מקורות מימון להמשך פעילותו העבריינית (ראו ע"פ 4316/13 **מדינת ישראל נ' רמי חג'אמה** (30.10.2014); ע"פ 2333/07 **תענך נ' מדינת ישראל** (12.7.2010)). העבירות הקבועות בחוק איסור הלבנת הון נועדו לשמור על ההפרדה בין כספים שהגיעו ממקור חוקי לכספים שהגיעו ממקור עברייני ומניעת הפקת רווחים ממעשי עבירה. לא ניתן להפריז בחשיבות מסירת דיווח אמת מלא ורחב לרשם נותני שירותי מטבע ולבנקים. חשיבות האמור ברורה לשם הבטחת שקיפות וכדי למנוע פעילות אסורה, בפרט בשים לב לכך שעל פי הוראות חוק איסור הלבנת הון והצווים מכוחו מוטל על הסקטור הפיננסי תפקיד אקטיבי כ"שומר סף" על מנת להקשות על מלביני הון להטמיע כספים במערכת הפיננסית ולנצלה, ולהקל על גיליון של עבירות (להרחבה ראו דברי כב' השופט חשין בבש"פ 1542/04 **מדינת ישראל נ' טובה אדר**, פ"ד נח(3) 613). תכליתו של סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון היא לשמש גם כ"חגורת ביטחון" סביב חובות הדיווח בחוק איסור הלבנת הון.

מדובר אם כן בערכים חברתיים שמטרתם מניעת הפקת רווחים מעבירות; מניעת היכולת להטמיע כספים שמקורם בעבירות מקור, תוך שימוש במערכת הבנקאית ובנותני שירותי מטבע, עם כספים שהושגו בדרך חוקית; יצירת תמריץ שלילי לביצוע עבירות בעלות היבט כלכלי באמצעות נטרול יסוד הרווח הטמון בהן;

ומניעת פעילות עבריינית (ראו ע"פ 4111/14 זיאד קורד נ' מדינת ישראל (20.8.2015); רע"פ 398/15 ג'ורג' יחזקאל בסון נ' מדינת ישראל (21.1.2015); ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' רמי חג'אמה (30.10.2014)). בעבירות הלבנת ההון כרוך נזק רב לאוצר המדינה, לכלכלתה, ולאינטרס הציבורי. הלבנת הון מאיימת על טוהר המידות בפעילות השלטונית.

23. **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** במקרה דנא הינה ברף התיכון. לא ניתן להעלם מהסכומים הגבוהים לגביהם בוצעו העבירות - בסך של 140,363,870 ₪ ביחס לעבירות המס, מושא האישום הראשון; ובסכום שהינו לא פחות מ-39,466,075 ₪ ביחס לעבירות הלבנת ההון, מושא האישום השני. לצד זאת, מבחינת הנאשם המעשים נעשו במטרה לסייע לאחר להתחמק ממס באישום הראשון ולסייע בביצוע פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח. המעשים לא היו פרי יוזמת הנאשם, הוא לא הובילם ואף המאשימה ציינה כי הנאשם לא היה מחולל העבירות.

24. בבחינת **נסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40ט לחוק העונשין), הבאתי בחשבון את התכנון שקדם לביצוע העבירות, אשר בא לידי ביטוי בשימוש בחברת טלה, בחשבונות הבנק של החברה ההולנדית, שרלוט וגוסוול והחשבונות האישיים על שם הנאשם. העבירות בוצעו בשיטתיות במשך פרק זמן ממושך - עבירות המס במשך 11 שנים ועבירות הלבנת ההון במשך 7 שנים, תוך מעורבות של הנאשמים האחרים. לצד זאת, הבאתי בחשבון את חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות כמי שהיה בגדר מסייע בלבד לאביו, שהואשם אף הוא בכתב האישום המקורי ועניינו לא מוצא עקב פטירתו. כיום, אין עוד מחלוקת בין הצדדים כי מחולל העבירות היה בוריס, ואילו הנאשם הורשע בעזרה לאחר ביחס לעבירות המס ובסיוע ביחס לעבירות הלבנת ההון, בשל כך שסייע לאביו. כפי שעלה מהעדויות שנשמעו, לרבות לצורך גזירת הדין, לבוריס הייתה השפעה עצומה ומשמעותית על התנהלותו היומיומית של הנאשם, ואין חולק שהביא את הנאשם לבצע העבירות בהן הורשע כדי לסייע לו. פעילות הנאשם בחשבונות נעשתה לבקשת בוריס, באישורו ובידיעתו. החבות אל מול רשויות המס בכל הנוגע להגשת דוחות והצהרות הן הייתה של בוריס. הנאשם סייע לבוריס שלא לדווח על הכנסותיו באופן שפורט לעיל ועל כן הורשע בסיוע לאחר להתחמק ממס. ככל שבוריס היה ממלא אחר חובות הדיווח שהוטלו עליו, הרי שהנאשם לא היה מורשע בעבירת הסיוע. כפי האישום השני, לבקשת בוריס, הנאשם היה אחראי על קבלת חלק הארי מהכספים שהתקבלו במזומן כחלק מהכנסות המרפאות בעת שהגיעו לישראל והעבירם לבוריס. אולם, גם בהביאי בחשבון את חלקו הדומיננטי של בוריס בחייו של הנאשם והשפעתו עליו בנוגע לביצוע העבירות, אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה לנאשם לא היה כל אינטרס בכספים שהתקבלו כתוצאה ממעשים אלו, וזאת בשים לב שהנאשם הינו בנו של בוריס, עבד בחברות שבבעלותו ונהנה מהכספים מושא העבירות. נסיבה משמעותית נוספת שיש להביא בכלל חשבון היא היקף הסכומים לגביהם בוצעו העבירות כמפורט לעיל.

אציין כי ההגנה הפנתה לע"פ (מרכז) 43268-09-20 דוד פלג נ' מדינת ישראל (24.1.2021) על מנת לבסס טענתה לפיה להיקף עבירות המס חשיבות פחותה. באותו עניין נקבע כי "יש להעיר כי במקרה שבו מדובר בסוג הכנסה כדוגמת ההכנסה שלפנינו, כאשר עיקר העלמת המס אינה נוגעת למקור הכספים אלא לתשואה עליהם, כדוגמת ריבית ורווחי הון ממכירת ניירות ערך, המשקל שיש לתת להיקף ההכנסות הוא נמוך יותר". בענייננו, עבירות המס נוגעות לכספים שהתקבלו כתוצאה מפעילות המרפאות,

ועל כן איני סבור כי יש בקביעה זו כדי להוביל למסקנה כי אין לגובה סכומי הכסף משמעות בקביעת המתחם בשל היותם "נגזרת" של מעשיו של בוריס. משנה תוקף יש לדברים בהינתן התקופה הארוכה שבמהלכה בוצעו העבירות ולכך שהנאשם נהנה מהכנסות החברה של אביו, אם במישרין ואם בעקיפין.

הנאשם היה מודע למעשיו, מבלי שנגרעה יכולתו להבין את הפסול שבהם. עם זאת, נחה דעתי כי ניתן להציב את הנאשם בקרבה מסוימת לסייג לאחריות פלילית. אמנם, לא נשמעו עדים מומחים בכל הנוגע למצבו הנפשי או הקוגניטיבי של הנאשם, ולא נטענה טענת העדר כשירותו לעמוד לדין או העדר אחריות או הבנה מצדו למעשיו. אולם, נשמעו עדויות רבות באשר להתנהלותו של הנאשם בשגרת יומו בכלל ובמהלך בעבודתו בפרט המלמדת על התנהלות חריגה מצדו שאינה תואמת את גילו, לעתים מנותקת מסביבתו, אשר מצביעה לכאורה על תפקוד קוגניטיבי ירוד.

כך למשל, מלכה העידה כי: **"רואים לפנינו אדם מבוגר כאילו אבל ברמה תפקודית תפקוד של ילד, הוא לא מסוגל לקבל החלטות לגבי החיים שלו אפילו בדברים מאוד קטנים..."** (פרוט' מיום 10.7.2022, עמ' 817 ש' 10-11). שחר העיד כי הנאשם התקשה לעקוב אחר ההליך המשפטי בעניינו ומסר: **"אני די בטוח שהוא לא כל כך מבין, כל פעם שאנחנו יוצאים מפה הוא שואל אותי מה היה, מה עשינו פה, זה לא בשביל להבין זה בשביל הרוטינה, אין לו את היכולת להבין, הוא מבחינתו וזה באמת כך הוא היה במשרד של אבא שלו, אבא שלו גונן עליו ואומר לו מה לעשות, הוא עשה מה שאבא שלו אמר לו לעשות"** (שם, עמ' 824, ש' 22-25). משה רחמות התייחס לנאשם בחקירתו במשטרה מיום 30.5.2015 (עמ' 23-24) וכך אמר: **"הבן שלו אני יגיד לכם את האמת זה פיגורה קצת לא מובנת ... אנחנו עד היום בתוך החברה שואלים מה יש לו ... זאת אומרת, האם הוא מסומם האם הוא שיכור, האם הוא לא נורמאלי האם הוא, היו מקרים שהיינו יושבים ישיבת הנהלה הוא היה קם ונופל בלאק ... כזה כמו מת. בבת אחת ... יש לו בעיה ... הבחור אינטליגנט אי אפשר שלא.. אבל הוא אי אי אפשר לדבר, בנושא חברה כלום זה הכל הוא היה יושב אתנו כמה דקות בווה ככה בשמיים מקשקש קצת במחשב ונעלם. לא בן שיכול לרשת עסק הוא לא בן שפעיל בעסק פעיל ... אני עד היום תוהה מה יש לו ... דרך אגב אתן בטח מכירים את יעקב בלאט? ... הוא עף מהחברה בגלל שהוא רצה להגיד לבוריס תשמע בוא אני מציע לך בוא ניקח אותו לטיפול" (ת/99).**

יתר על כן, מחוות דעת הממונה על עבודות השירות עולה כי לנאשם רקע פסיכיאטרי הכולל אוטיזם בשילוב עם יכולת קוגניטיבית מוגבלת, דיכאון, חשדנות וחרדות, הפרעות בקשב והפרעות בשינה, וכי הוא מטופל בתרופות שונות, אנטיפסיכוטיות וכדורי שינה, ונמצא במעקב פסיכיאטרי קפדני.

25. בבחינת **מדיניות הענישה הנהוגה**, עייתי בפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים ובפסקי דין נוספים בכלל העבירות שבוצעו. נוכח אופיים של המעשים במקרה שלפני ונסיבות ביצועם הרי שאין בנמצא פסיקה המבטאת מתחמי ענישה של מקרים דומים. אי לכך, אתייחס אל פסקי דין במקרים שיש בהם כדי לשמש אך **כאומדן** לענישה הנדרשת במקרה הייחודי שלפני. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם מצביעה על מנעד ענישה רחב תלוי נסיבות ביצוע העבירות ובכללן סכומי הכסף מושא העבירות.

כך למשל בעבירות מס:

א. רע"פ 4497/20 **עופר אביבי נ' מדינת ישראל** (5.7.2020) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון ב-28 עבירות של ניכוי מס תשומות שלא כדין לפי סעיף 117(ב)(ג) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "**חוק מע"מ**"; וב-77 עבירות של פעולה במטרה לכך שאדם אחר יתחמק או ישתמט מתשלום מס לפי סעיף 117(ב1) לחוק מע"מ. הנאשם כלל בדיווחיו לרשות המיסים, במשך כ-6 שנים 28 חשבוניות כוזבות בסך של 952,514 ₪, ובמשך תקופה של כ-3.5 שנים הוציא 77 חשבוניות מס כוזבות בסכום מס כולל של 601,107 ₪. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם שני **בין 12 לבין 36 חודשי מאסר**. לחובת הנאשם הרשעה קודמת בעבירה של גניבה בידי מורשה הכוללת יסוד של מרמה, והוא לא פעל להסרת המחדל. על הנאשם נגזרו **16 חודשי מאסר, מאסר מותנה וקנס בסך 30,000 ₪**. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש ובית המשפט העליון דחה את בקשת הנאשם למתן רשות ערעור.

ב. ע"פ 8345/15 **מאיר אוחנה נ' מדינת ישראל** (19.9.2017) - נאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות הבאות: שתי עבירות של השמטת הכנסה שיש לכללה בדו"ח במזיד ובכוונה להתחמק ממס לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה; 2 עבירות של הכנה וקיום של פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות במזיד ובכוונה להתחמק ממס לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה; 2 עבירות של שימוש במרמה, ערמה ותחבולה במזיד ובכוונה לעזור לאדם אחר להתחמק ממס לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה; ריבוי עבירות של שימוש במרמה, ערמה ותחבולה במזיד ובכוונה לעזור לאדם אחר להתחמק ממס לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה; 24 עבירות של ניהול פנקסי חשבונות כוזבים במטרה להתחמק מתשלום מס בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 117(ב)(4) ו-117(ב2) לחוק מע"מ; 24 עבירות של שימוש במרמה ותחבולה במטרה להתחמק מתשלום מס בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 117(ב)(8) ו-117(ב2) לחוק מע"מ; עיסוק במתן שירותי מטבע בלא רישום במרשם לפי סעיף 11(א)(1) לחוק איסור הלבנת הון; ריבוי עבירות של עשיית פעולה ברכוש ומסירת מידע כוזב במטרה שלא יהיה דיווח או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון, לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון; ריבוי עבירות של הכנה או הצגה של חשבון מכר אמיתי שלמעשה לא היה כזה, לפי סעיף 212(3) לפקודת המכס [נוסח חדש] (להלן: "**פקודת המכס**"; ריבוי עבירות של מסירת אמרה שאינה נכונה או שאינה מדויקת בפרט מסוים בהצהרה שהוגשה לפקיד המכס, לפי סעיף 212(6) לפקודת המכס; ריבוי עבירות של שינוי במרמה וזיוף חותם או סימנים אחרים של פקיד המכס או שפקיד המכס משתמש בהם להבטחת טובין או לכל מטרה אחרת בניהול עניינים הנוגעים לרשויות המכס, לפי סעיף 212(8) לפקודת המכס; ריבוי עבירות של הטעיית פקיד מכס בפרט מסוים העלול לפגוע במילוי תפקידו, לפי סעיף 212(9) לפקודת המכס; ריבוי עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 418 לחוק העונשין; ריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 לחוק העונשין; וריבוי עבירות של

עשיית פעולה ברכוש אסור במטרה להסתיר את מקורו ואת זהות בעלי הזכויות בו, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון. על פי האישום הראשון בו הורשע הנאשם, יהלומנים מסרו לו שיקים חנ"י (שיקים המשוכים על חשבונות חנ"י- חשבונות נקובי יהלומנים) בערכים דולריים. כנגד השיקים קיבלו היהלומנים כסף מזומן יחד עם חשבונות מע"מ כוזבות לפיהן השיקים נמסרו לנאשם כתמורה במסגרת עסקאות מכר יהלומנים, על אף שעסקאות כאלו כלל לא בוצעו בפועל. עבור שירותים אלה גבה הנאשם עמלה בגובה של 2% לפחות מערכו של כל שיק. הנאשם הפקיד את השיקים בחשבון שבבעלותו בבנק ההודי. על פי האישום השני, על פי הנחיית חלפנים, נותני שירותי מטבע ואחרים אשר רצו להוציא כספים אל מחוץ לגבולות המדינה מבלי לדווח על כך לרשות לאיסור הלבנת הון, העביר הנאשם לחשבונות שונים בחו"ל את כספי היהלומנים שהפקיד בחשבונות. כדי להימנע מדיווח על העברות אלו לרשות הלבנת הון, ומשהכספים הועברו במסווה של תשלום עבור ייבוא יהלומנים, יצר הנאשם מצג לפיו העברת הכספים לחו"ל נעשתה במסווה של תשלום עבור אותו ייבוא. זאת עשה ע"י בין היתר על ידי מתן הצהרות כוזבות בפני פקיד המכס בנמל התעופה בן גוריון כי ברשותו או ברשות אחרים מטעמו יהלומנים מיובאים. כמו כן, הנחה אחרת להכין חשבונות מכר כוזבות (בסה"כ כ-250 חשבונות). היקף העבירות שביצע הנאשם במשך כשנה עומד על כ-100 מיליון דולר לפחות, העמלה שהעלים מרשויות המס מסתכמת בכ-2 מיליון דולר וכי לא שילם מע"מ בסך של כ-310,000 דולר. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 9 לבין 13 שנות מאסר** ומתחם קנס **שבין 1 לבין 5 מיליון ₪**. הנאשם ללא עבר פלילי, אשר שירת שירות צבאי ושירות מילואים משמעותי. הובא בחשבון עונש מוסכם מתון יחסית שנגזר על נאשם נוסף באותה פרשה. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשם על חומרת העונש והעמיד את עונשו על **7.5 שנות מאסר**, חלף 10 שנות מאסר שגזר בית המשפט המחוזי, וזאת בין היתר בהתחשב בעונשי הקנס והחילוט המשמעותיים, **מאסר מותנה, קנס בסך מיליון ₪ וחולט סכום של 5.5 מיליון ₪**. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשם על הכרעת הדין באופן חלקי כך שזוכה בחלק מהעבירות.

ג. רע"פ 3182/16 **יוסי ליטן נ' מדינת ישראל** (23.5.2016) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה לפי סעיף 117(א)(4) לחוק מע"מ; 8 עבירות לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מע"מ; 80 עבירות לפי סעיף 117(א)(14) לחוק מע"מ; עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ; 12 עבירות לפי סעיף 117(ב)(1) בצירוף סעיפים 117(ב)(2) ו-117(ב)(3); 3 עבירות לפי סעיף 117(ב)(5) בצירוף סעיפים 117(ב)(2) ו-117(ב)(3) לחוק מע"מ; 12 עבירות לפי סעיף 117(ב)(6) בצירוף סעיפים 117(ב)(2) ו-117(ב)(3); 2 עבירות לפי סעיף 117(ב)(7); 12 עבירות לפי סעיף 117(ב)(8) בצירוף סעיפים 117(ב)(2) ו-117(ב)(3); 68 עבירות לפי סעיף 117(ב)(1) בצירוף סעיפים 117(ב)(2) ו-117(ב)(3); 2 עבירות לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה; ו-2 עבירות לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. הנאשם הוציא חשבונות פיקטיביות במשך כ-8 חודשים בסכום כולל של 5,864,956 ₪ שהמע"מ הנובע מהן הינו 909,069 ₪. בנוסף, במשך כשנה ו-4 חודשים הוציא הנאשם חשבונות פיקטיביות לאחרים תמורת עמלה בסכום כולל של 1,319,766,180 ₪ שסכום המע"מ הנובע מהן הינו 157,047,578 ₪. בית משפט השלום

ראה בהסדר הטיעון שאליו הגיעו הצדדים, במסגרתו עתרה המאשימה לעונש מאסר שלא יעלה על 7.5 שנים, מתחם ענישה. במסגרת הערעור, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם הענישה שהציעה המאשימה, **בין 10 לבין 15 שנות מאסר** הינו מידתי. לחובת הנאשם הרשעה קודמת בעבירה של החזקת מקום הימורים אשר קשורה הייתה להיותו "חייל" שנוצל ע"י עבריינים בשל קשייו הנפשיים. הנאשם סבל מקשת רחבה של בעיות נפשיות, ובעל 50% נכות נפשית קבועה ודרגת אי כושר השתכרות בשיעור של 75%. בית משפט השלום קבע כי מדובר ב"איש קש". בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המאשימה על קולת העונש וגזר על הנאשם **30 חודשי מאסר**, חלף 3.5 חודשי מאסר שגזר בית משפט השלום, **מאתנה וקנס בסך 150,000 ₪**, חלף קנס בסך 75,000 ₪ שגזר בית משפט השלום. בית המשפט העליון דחה את בקשת הנאשם למתן רשות ערעור.

ד. רע"פ 5872/14 **אלון ירון נ' מדינת ישראל** (2.10.2014) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו ב-3 עבירות של השמטת הכנסה מדו"ח, לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה; 3 עבירות של מסירת תרשומת כוזבת לפי סעיף 220(2) לפקודת מס הכנסה; 3 עבירות של הכנה וקיום של פנקסי חשבוניות ושומות כוזבות לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה; ו-3 עבירות של שימוש במרה עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. במהלך ל-3 שנות מס, קיבל הנאשם, יחד עם נאשם נוסף ועם חברה אותה ניהלו סך של כ-6 מיליון ₪ במזומן. הנאשם ונאשם נוסף השמיטו את מרבית ההכנסות האמורות מדוחות החברה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 15 לבין 40 חודשי מאסר**. הנאשם בשנות החמישים לחייו, ולחובתו הרשעה קודמת שאינה ממין העניין. הסדר הטיעון גובש בטרם נשמעו הוכחות אך לאחר שנשמע משפט זוטא. הנאשם הסיר מחדל בסך של 2 מיליון ₪. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשם על חומרת העונש והעמיד את עונשו על **18 חודשי מאסר** חלף 24 חודשי מאסר שגזר בית המשפט המחוזי **ומאסרים מותנים**. בית המשפט העליון דחה את בקשת הנאשם למתן רשות ערעור.

ה. רע"פ 4791/08 **נפתלי כהן נ' מדינת ישראל** (9.2.2009) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו בשתי עבירות של השמטת הכנסה מדו"ח לפי סעיף 220(1) יחד עם סעיף 224 לפקודת מס הכנסה; שתי עבירות של מסירת תרשומת כוזבת בדו"ח לפי סעיף 220(2) יחד עם סעיף 224 לפקודת מס הכנסה; 4 עבירות של ניהול פנקסי חשבוניות ורשומות כוזבים לפי סעיף 220(5) יחד עם סעיף 224 לפקודת מס הכנסה; 193 עבירות של ניכוי מס תשומות בלי שיש לגביו מסמך לפי סעיף 38 לחוק מע"מ במטרה להתחמק או להשתמט ממס לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מע"מ יחד עם סעיף 119 לחוק מע"מ; ו-33 עבירות של מסירת דו"חות הכוללים ידיעות כוזבות במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס לפי סעיף 117(ב)(1) יחד עם סעיף 119 לחוק מע"מ. הנאשם כלל בפנקסי החשבוניות של חברה אותה ניהל חשבוניות כוזבות במשך תקופה של שנתיים בסכום כולל של כ-36 מיליון ₪ ובכך נוכה מס תשומות של למעלה מ-6 מיליון ₪. בדוחות המס שהוגשו לפקיד השומה הושמטו הכנסות בסכום של למעלה מ-19 מיליון ₪. הנאשם לא הסיר את המחדל. בית

משפט השלום קבע כי מדובר ב"איש קש" אשר לא היה בעלי החברה בפועל. הנאשם בן 65, נכה צה"ל הסובל מהבעיות אורתופדיות ונפשיות. בית המשפט העליון קיבל את בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם והעמיד את עונשו על **20 חודשי מאסר**, חלף 30 חודשי מאסר שגזר בית המשפט המחוזי ו-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות שגזר בית משפט השלום, והותיר את יתר רכיבי הענישה שקבע בית המשפט המחוזי, **18 חודשי מאסר מותנה וקנס בסך 400,000 ₪**, חלף 12 חודשי מאסר מותנה וקנס בסך 200,000 ₪ שגזר בית משפט השלום. בית המשפט העליון קבע בין היתר כי: **"בעניין האמירות כי המבקש לא היה הגורם המרכזי בעבירות וכי ככל הנראה לא הפיק מהן טובת הנאה, ספק בעיני מה משקלן של אמירות אלו... אף אם נקבל את טענת המבקש כי היה רק 'איש קש' עבור אותו רבי שבפועל ניהל את החברה, אין זה ברור כלל וכלל כי יש בכך כדי להפחית מחומרת מעשיו. אדם המאפשר במודע כי יעשה בו שימוש כ'איש קש', היינו עומד בחזית העבירה על מנת שאליו תופנה האצבע המאשימה, מה לו כי ילין על ש'תוכניתו' התגשמה?"**

1. רע"פ 88/15 **מדינת ישראל נ' אהרון כהן** (6.10.2015) - נאשם ונאשמת הורשעו בבית משפט השלום בשורה של עבירות מס ונגזר דינם. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המאשימה על הכרעת הדין כך שלבסוף הורשעו הנאשמים בעבירות הבאות: שימוש במרמה, עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה בגין אי הודעה על פתיחת עסק; 5 עבירות של שימוש במרמה, עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה בגין שימוש בחשבונות סמויים; 3 עבירות לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה בגין אי צירוף דוח רווח והפסד למשכורותיהם; עבירה לפי סעיף 220(1) בגין השמטת הכנסה מדו"ח; עבירה לפי סעיף 220(1) בגין אי דיווח על תקבולים; ועבירות של מסירת תרשומת כוזבת בדו"ח לפי סעיף 220(2) לפקודת מס הכנסה לשימוש במרמה, עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) בגין אי דווח על חשבונות בהצהרת הון. על פי האישום הראשון, הנאשמים, בני זוג, הקימו עסק, נמנעו מלדווח על הקמתו והעלימו את תקבולי אותה שנה. כמו כן, העלימו את תקבולי העסקים שבבעלותם במשך 5 שנות מס, אשר מתוכם עוברו כספים לחשבונות סמויים על שם קרובי משפחה. על פי האישום השלישי, הנאשמים נמנעו מדווח על חשבונות בהצהרת הון. הנאשמים השמיטו הכנסה בסכום כולל של 3,861,467 ₪. יצוין כי הנאשם ובנו, שהאשמו יחדיו, זוכו מהאישום השני, הנוגע למסירת הצהרה כוזבת בקשר למחירו של נכס מקרקעין. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם לנאשם, שהיה הדומיננטי בביצוע המעשים, נע **בין 12 לבין 27 חודשי מאסר**; ומתחם העונש ההולם בעניינה של הנאשמת נע **בין 7 לבין 18 חודשי מאסר**. עוד נקבע כי מתחם הקנס נע **בין 100,000 ₪ לבין 300,000 ₪**. בית משפט השלום הביא בחשבון כי מדובר בנאשמים נורמטיביים, את מצבם הבריאותי, את הפגיעה במשפחתם של הנאשמים, קיומה של פגיעה של ממש בנאשמים בעקבות ההרשעה, הסרת המחדלים, העובדה שהחקירה נפתחה בשל חשדות אחרים שהוסרו, חלוף הזמן המשמעותי מביצוע העבירות (למעלה מעשור מסיום ביצוע העבירות ועד למתן גזר הדין הראשון), היעדר עברה הפלילי של הנאשמת והרשעה קודמת של הנאשמת בעבירת מס לאחר שנחקר בתיק הנוכחי. על הנאשם נגזרו **16 חודשי מאסר**,

מאסרים מותנים, קנס בסך 250,000 ₪ והתחייבות בסך 500,000 ₪. על הנאשמת נגזרו **7 חודשי מאסר, מאסרים מותנים, קנס בסך 150,000 ₪ והתחייבות בסך 300,000 ₪.** בית המשפט המחוזי דחה את ערעורי המאשימה והנאשמים על גזר הדין, ובית המשפט העליון דחה את בקשת הנאשמים למתן רשות ערעור.

ז. עפ"ג (מח' מרכז) 29324-01-18 **אברהם דינו נ' רשות המיסים** (16.5.2018) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון ב-32 עבירות של מי שפעל במטרה להביא לכך שאדם אחר יתחמק או ישתמט מתשלום מס שאותו אדם חייב בו בנסיבות מחמירות לפי סעיף 117(ב1) לחוק מע"מ ביחד עם סעיף 117(ב2)(3) לחוק מע"מ; עבירה של הכין או קיים או הרשה לאדם להכין או לקיים פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות בכוונה להתחמק ממס או לעזור לאדם אחר להתחמק ממס לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה; עבירה של השתמש במרמה, עורמה או תחבולה בכוונה להתחמק ממס או לעזור לאדם אחר להתחמק ממס לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה; עבירה של סיוע לעשיית פעולה ברכוש אסור או מסירת מידע כוזב במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיף 7 לחוק איסור הלבנת הון או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין; ובשתי עבירות של מי שקיבל הכנסת עבודה בידעו שלא ינוכה ממנה מס לפי סעיף 218 לפקודת מס הכנסה. הנאשם פעל להפצת חשבוניות פיקטיביות לשלושה עוסקים במטרה לסייע להם לחמוק מתשלום מס הכנסה מע"מ. מדובר היה ב-32 חשבוניות בסך כולל של 28,388,410 ₪, סכום המע"מ הכלול בהן עמד על 4,330,437 ₪, והיוו הפרה של פקודת מס הכנסה בסך של 24,057,973 ₪. בנוסף, אחרים נתנו יפויי כוח לנאשם ולאדם נוסף לפעול בשמן של חברות שנחזו להיות מקבלות שירות בעסק למתן שירותי מטבע. לצורך מצג לפיו קוימו חובות הזיהוי והדיווח לרשות לאיסור הלבנת הון, חתם הנאשם, לפי הנחיותיהם של אחרים, על הצהרות כוזבות ביחס להמחאות על שם חברה, בסך כולל של 35,946,498 ₪. בנוסף לכך, הורשע הנאשם בעבירות מס כמפורט לעיל בין כך שעבור פעילותו המנויה לעיל קיבל שכר חודשי במזומן משתי חברות אך היה רשום אצל רשויות המס כעובד רק של אחת מהן, וכן דיווח על חלק קטן משכר העבודה שקיבל, ולא דיווח על סכום שאינו פחות מ-8,830 ₪. לתיק זה צורף תיק נוסף, במסגרתו הורשע הנאשם בשורה של עבירות בגין 7 אישומים הנוגעים להחזקת כדורים מזויפים. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בגין התיק העיקרי (שעניינו העבירות הכלכליות) נע **בין 24 לבין 44 חודשי מאסר**. הנאשם בן 62, סעד את אמו הקשישה, לקח אחריות על מעשיו, ללא עבר פלילי, המחדלים לא הוסרו אולם בנסיבות העניין נקבע כי לא ניתן להשית את אי הסרת המחדלים על כתפיו בלבד. על הנאשם נגזרו בגין התיק העיקרי **28 חודשי מאסר ומאסר מותנה**. במסגרת הערעור מטעם הנאשם על חומרת העונש, הפחית בית המשפט המחוזי מהעונש הכולל שנגזר עליו בגין שני התיקים, בהסכמת הצדדים, באופן שהעונש שהושת בגין התיק המצורף יחפוף במחציתו את העונש בתיק העיקרי. בית המשפט המחוזי הפחית את הקנס שנגזר לסך של **60,000 ₪** בגין שני התיקים.

ח. ת"פ (מח' מרכז) 25581-12-17 **מדינת ישראל נ' חמודי בדיר** (8.5.2018) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון ב-20 עבירות של מי שפעל במטרה להביא לכך שאדם אחר יתחמק או ישתמט מתשלום מס בנסיבות מחמירות לפי סעיף 117(ב1) יחד עם סעיף 117(ב2)(2) ו-(3) לחוק מע"מ; 38 עבירות של העושה פעולה ברכוש או המוסר מידע כוזב במטרה שלא יהיה דיווח או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון; 38 עבירות של סיוע לביצוע פעולה ברכוש אסור במטרה להסתיר או להסוות את מקורו, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו או עשיית פעולה בו לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין. במסגרת ההליך צורף כתב אישום נוסף בגינו הורשע הנאשם על יסוד הודאתו ב-50 עבירות של הוצאת חשבוניות מס בלי שהיה זכאי לעשות כן לפי סעיף 117(א)(5) לחוק מע"מ; עבירה של פעל במטרה להביא לכך שאדם אחר יתחמק או ישתמט מתשלום מס שאותו אדם חייב בו בנסיבות מחמירות לפי סעיף 117(ב1) יחד עם סעיף 117(ב3) לחוק מע"מ; 2 עבירות של ניכה מס תשומות בלי שיש לו לגבי מסמך כאמור בסעיף 38 בחוק מע"מ, במטרה להתחמק מתשלום מס בנסיבות מחמירות לפי סעיף 117(ב)(5) יחד עם סעיף 117(ב1)(3) לחוק מע"מ; לא ניהל פנקי חשבוניות או רשומות אחריות שהיה עליו לנהל לפי החוק וההוראות לפי סעיף 117(א)(7) לחוק מע"מ. הנאשם סייע לאחר להשתמש בחברה שנרשמה בבעלותו, בהנחייתו של האחר, תוך הוצאת חשבוניות מס פיקטיביות. החברה הוציאה 20 חשבוניות מס פיקטיביות בסך כולל של ₪ 67,468,428 כאשר סכום המע"מ הנובע מהן הינו 10,291,794 ₪. כנגד הוצאת חשבוניות המס הפיקטיביות, נרשמו 38 המחאות לטובת החברה. סך של 27,186,042 ₪, המורכב מההמחאות וסכומי המע"מ היווה רכוש אסור. האחר ביצע פעולות, בין היתר באמצעות הנאשם, כדי להסוות את מקור הרכוש ע"י ניכיון אצל נותן שירותי מטבע ברכוש אסור בסך כולל של 16,894,248 ₪. במסגרת תיק הצירוף הורשע הנאשם בכך שבמשך 13 חודשים, הוציא 50 חשבוניות מס אשר המס הכלול בהן הוא 4,217,823 ₪. במשך 2 שנות מס, ניכה הנאשם, יחד עם נאשם נוסף, מס תשומות המתבסס על החשבוניות הפיקטיביות אשר המס הכלול בהן הוא 3,027,636 ₪, וכן החברה, באמצעות הנאשם, ניכתה בדוחות התקופתיים מס תשומות המתבסס על החשבוניות הפיקטיביות בסך של 1,307,312 ₪. החברה לא ניהל פנקסי חשבוניות או רשומות אחרות. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בגין התיק העיקרי נע בין **32 לבין 54 חודשי מאסר** ובגין תיק הצירוף בין **24 לבין 42 חודשי מאסר**. עוד נקבע כי מתחם הקנס בגין ביצוע עיקרי של עבירה נע בין **5% לבין 15% מסכום המס** ובעבירה בה פעל במטרה להביא לכך שאחר ישתמט או יתחמק מתשלום מס בין **2.5% לבין 7.5% מסכום המס**, וזאת בהיקש מדיני הסיוע לדבר עבירה. בנסיבות המקרה נקבע כי מתחם הקנס נע בין **20,000 ₪ לבין 100,000 ₪** לכל אחד מכתבי האישום. הנאשם בן 26, אשר כליאתו צפויה לפגוע במשפחתו שמצבה הכלכלי קשה, לא הסיר את המחדל, העבירות בוצעו על רקע מצב כלכלי קשה. לחובת הנאשם הרשעה קודמת בעבירות של החזקת נשק, נהיגה פוחזת ועבירות רכב נלוות ונעדר הרשעות קודמות בעבירות ממין העניין. על הנאשם נגזרו **41 חודשי מאסר, מאסרים מותנים, קנס בסך 30,000 ₪ והתחייבות בסך 100,000 ₪**.

ט. ת"פ (מח' מרכז) 53062-12-15 **מדינת ישראל נ' יוסף אברהם הורברג** (17.5.2016)
- הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון ובשתי עבירות של שימוש במרמה ובתחבולה בכוונה להתחמק מתשלום מס לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. הנאשמים, אב ובן, עסקו במתן שירותי מטבע. הנאשמים קיבלו מלקוחות בישראל כספים במזומן, ובתמורה העמידו עבור הלקוחות, ביחד עם אחרים, סכומי כסף במזומן, במדינות אחרות, והכל מבלי שיהיה דיווח על העברת הכספים לרשויות בארץ. תמורת ביצוע העמדת הכספים גבו הנאשמים עמלה. הנאשמים העמידו נכסים בסכום של לפחות 110,000,000 ₪ וצמחה להם הכנסה בגין עמלה של לפחות 1%, אך לא פחות מ-1,100,000 ₪. ביחס לנאשם 1 נשקלו מאמציו לתיקון מעשיו ופיצוי על הנזק שנגרם לקופה הציבורית וזאת ע"י הסרת המחדל, היותו מפרנס יחיד, אורח חייו הנורמטיבי והיעדר עברו הפלילי. על נאשם 1 נגזרו **6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס בסך 100,000 ₪**. הוסכם על חילוט המזומנים שנתפסו ברשותו בסך 620,224 ₪ וחילוט סכום נוסף בסך 7,314,000 ₪. על נאשם 2 נגזר עונש מוסכם של **5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס בסך 100,000 ₪, וכן חילוט המזומנים שנתפסו ברשותו בסך 2,066,319 ₪**, תוך שנשקלו גילו, מצבו הרפואי וחלקו המצומצם יחסית בביצוע העבירות.

י. עפ"ג (מח' ת"א) 7254-09-13 **מדינת ישראל נ' דניאל פרץ** (2.12.2013) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו ב-6 עבירות של שימוש במרמה עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. במשך 6 שנות מס, היה הנאשם בעלים של 2 עסקים ובמהלך תקופה זו הנאשם לא הודיע על פתיחת עסקיו, לא ניהל ספרים, לא הנפיק חשבוניות ולא הגיש לאורך התקופה דוחות לפקיד השומה. ההכנסה לאורך התקופה המדוברת עמדה על לא פחות מ-5.3 מיליון ₪. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המאשימה וקבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 18 לבין 30 חודשי מאסר**, חלק מתחם שבין 12 לבין 30 חודשי מאסר שקבע בית משפט השלום. הנאשם ללא עבר פלילי, לא הסיר את המחדל אף לא באופן חלקי, ולו נסיבות רפואיות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המאשימה על קולת העונש והעמיד את עונשו של הנאשם על **24 חודשי מאסר**, חלק 18 חודשי מאסר שגזר בית משפט השלום, **מאסר מותנה וכנס בסך 110,000 ₪**.

כך למשל בעבירות הלבנת הון:

יא. ת"פ (מח' ת"א) 3725-08-17 **מדינת ישראל נ' פרלמן** (16.12.2021) - נאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות לפי סעיף 3(ב)(1) לחוק איסור הלבנת הון. הנאשם העביר לישראל דרך חשבונות הבנק שלו כספים בהיקף של כ-18 מיליון ₪, במשך תקופה של כחמש שנים, אשר במהלכה התקבלו הכספים אל חשבונות הבנק של הנאשם, חלק מהכספים הועברו בין חשבונות הבנק של הנאשם במנות מנות, שרובן בסכומים שלא עלו על

50,000 ₪, והכל תוך מצגים מטעים ודיווחים כוזבים כלפי בעלי תפקידים בכירים בסניפי הבנקים של הנאשם. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר**. הנאשם בן 75, ללא עבר פלילי, זוכה מחלק מהעבירות שיוחסו לו, ונמתחה ביקורת על התנהלות רשויות החקירה. על הנאשם נגזרו **9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס בסך 25,000 ₪**. יצוין כי בתיק זה הגיש הנאשם ערעור אשר עודנו תלוי ועומד בבית המשפט העליון (ע"פ 640/22).

יב. ת"פ (מח' מרכז) 6912-11-15 **מדינת ישראל נ' מאיר נחמני** (8.12.2016) - הנאשם הורשע בבית המשפט המחוזי מרכז, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון. בעת שהנאשם שימש כמנהל עסק למתן שירותי מטבע, לקח חלק בתכנית עבריינית רבת משתתפים לביצוע עבירות הלבנת הון, בכך שקיבל לידיו מאדם בשם אלכס הירש או מי מטעמו המחאות על שם חברת "גולד פאר דלקים בע"מ" בסך כולל של לפחות 49,592,206 ₪ אשר נרשמו לפקודת חברת "מ.ט.ר." וחברת "גלנדאואר". הנאשם פעל לרישום ההמחאות ע"ש חברת "גולד פאר דלקים" בכרטיסים שפתח בצ"ינג ע"ש חברות "מ.ט.ר." ו"גלנדאואר" וזאת בכדי ליצור מצג לפיו חברות אלו, הן מקבלות השירות מהצ"ינג. בפועל החברות שנחזו להיות מקבלות השירות לא קיבלו שירות מהצ"ינג ביחס להמחאות ע"ש "גולד פאר דלקים" - מבקשי השירות לא העבירו את ההמחאות לנאשם והנאשם לא מסר את תמורת המחאות אלו למבקשי השירות. פרטי הזיהוי של מקבלי השירות האמיתיים והנהנים לא צוינו כלל בהצהרות. בנוסף, וביחס להמחאות ע"ש חברת "גולד פאר דלקים", קיבל הנאשם הצהרות כוזבות ממי שנחזו להיות מבקשי שירות אשר פעלו לכאורה בשם החברות שנחזו להיות מקבלות השירות, בידוע כי הן כוזבות. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 6 חודשי מאסר שיורוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל**. הנאשם, ללא עבר פלילי, איבד את מקור פרנסתו בעקבות ביצוע העבירות, תרם לקהילה ונטל אחריות. נגזרו **6 חודשי מאסר שיורוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס בסך 40,000 ₪**. הוסכם על חילוט סך של 1.7 מיליון ₪.

יג. ת"פ (י-ם) 1032/05 **מדינת ישראל נ' שמואל דייטש** (5.9.2007) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של מתן שירותי מטבע ללא רישום לפי סעיף 11(ב)(א)(1) לחוק איסור הלבנת הון; שתי עבירות לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון ביחד עם סעיף 7 לחוק איסור הלבנת הון; ובעבירה של סיוע להשמטת הכנסה מדוח לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה יחד עם סעיף 32 לחוק העונשין. הנאשם סייע לאביו, שהואשם יחד אתו, ועסק במתן שירותי מטבע. השניים לא נרשמו מעולם במרשם נותני שירותי המטבע. אחר הקים חברה למתן שירותי מטבע, במסגרתה פעלו הנאשם ואביו הן באופן חוקי והן בחדר אחורי תוך הימנעות מדיווח. במהלך תקופה של כ-4 שנים נעשתה פעילות בסך כולל של כ-40 מיליון ₪. פעולותיו של הנאשם התבטאו בכך שביצע שליחויות של העברת כספים שונים עבור אביו. בנוסף, עבד הנאשם בעסק חלפנות כספים של אביו, בכך שביצע שליחויות של העברת כספים עבור אביו וכן נעשה שימוש בחשבון הבנק הפרטי

של הנאשם עבור עסק החלפנות. על הנאשם נגזר עונש מוסכם במסגרת הסדר טיעון של 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ומאסר מותנה. על הנאשם ואביו יחד נגזרו קנס בסך 50,000 ₪ וכן תשלום שומת המס האזרחית בסך כולל של 950,000 ₪.

26. מכל המקובץ, סבורני כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם, בנסיבות ביצוען, ובפרט בשים לב לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות, היותו מסייע לאחר וקרבתו לסייג לאחריות פלילית, הרי שהמתחם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 42 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה מותנית צופה פני עתיד וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחם הענישה?

27. כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סע' 40 לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרה (סע' 40 לחוק העונשין). בענייננו, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם, כפי קביעתי, בשל שיקולי שיקום, בהעדר המלצה שיקומית מגורם טיפולי או הבעת רצון מצד הנאשם להשתלב במסגרת שיקומית. בהקשר זה יוטעם כי אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה יש לראות בפגישותיו של הנאשם עם הפסיכיאטר ד"ר וייצמן כהליך שיקומי, לבטח לא כזה המצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם, משלא הוצגה אסמכתא המלמדת על אודות תהליך שיקומי אותו עבר או עתיד לעבור הנאשם במסגרת טיפולים אלו, בפרט ביחס לעבירות בהן הורשע. כמו כן, לא הוכח כי מצבו הרפואי של הנאשם מצדיק חריגה מהמתחם, שכפי שנקבע בפסיקה נעשית במצבים חריגים וייחודיים ביותר, בהם עונש המאסר עשוי להביא לקיצור ממשי של תוחלת חייו. מכלל הנתונים שהובאו בפני נראה כי מדובר בצורך רפואי של הנאשם בתחום בריאות הנפש, ויש לקוות כי הנאשם ימצא בכך מזור לתחלואיו.

מנגד, לא מצאתי כי החשש שהנאשם יחזור לבצע עבירות דומות מצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור. אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם ואחרים כמותו מפני ביצוע עבירות נוספות (סע' 40 ו-40א לחוק העונשין), ינחוני בקביעת העונש המתאים בגדר מתחם הענישה.

קביעת העונש המתאים לנאשם

28. לאחר קביעת מתחם הענישה ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לו, בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין. בגזירת העונש המתאים לנאשם שלפני יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר, מראיות וטיעוני הצדדים לעונש, עברו הפלילי (או היעדרו), דבר הנאשם בבית המשפט, חוות דעת הממונה על עבודות השירות וכלל המסמכים שהוצגו לעיוני. בדרך זו חידד תיקון 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם והמובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009)).

29. לחובת הנאשם נזקפות חומרת העבירות שביצע ומדיניות הענישה עליה עמדת לעיל. במסגרת זו יש להביא בכלל חשבון את שיקולי הרתעת היחיד ואחרים כמותו, בייחוד כך נוכח ההשלכות החברתיות והכלכליות הכרוכות בביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם. מדובר בעבירות שעל פי טבען בבסיסן תכנון ותחכום, אך גילויין קשה נוכח הקלות היחסית לבצען, תוך גרימת נזק לציבור בכללותו. ואכן, נקבע לא אחת כי נוכח החומרה היתרה המאפיינת את עבירות המס, יש ליתן משקל בכורה לשיקולי ההרתעה, תוך העדפתם על נסיבותיו האישיות של הנאשם.

כך למשל, ברע"פ 2478/21 **קאיד זיאדנה נ' מדינת ישראל - רשות המיסים** (9.5.2021) קבע כב' השופט י' אלרון כי:

"עבירות המס מחייבות מדיניות ענישה מחמירה, הכוללת עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג וברית, שיהא בה כדי לסייע בהרתעת עבריינים פוטנציאלים המבקשים לשים ידם על כספי הקופה הציבורית. זאת, הן לאור הפגיעה הקשה בקופה הציבורית הנלווית לעבירות אלו; הן לאור הקושי הרב שבחשיפתן".

ברע"פ 5308/18 **נאסר ג'בארין נ' מדינת ישראל אנף המכס והמע"מ** (18.07.2018) קבע כב' השופט י' אלרון כי:

"כבר נפסק, לא אחת, כי בעבירות כלכליות - בכלל, ובעבירות מס - בפרט, גובר משקלם של האינטרס הציבורי שבהחמרה בענישה ושל שיקולי ההרתעה, על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם".

ברע"פ 977/13 **משהאודיז נ' מדינת ישראל** (20.2.2013) קבע כב' השופט א' שהם כי:

"בית משפט זה כבר קבע, לא אחת, כי עבירות המס מתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה

- בקופה הציבורית, והעקיפה - בכיסו של כל אזרח, ולאור חתירתן תחת ערך השוויון בנשיאת נטל המס [...] לאור הלכה זו הותוותה בפסיקה מדיניות הענישה, לפיה יש לגזור את דינם של עברייני המס תוך מתן הבכורה לשיקולי ההרתעה, ולהעדיף על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם [...]. עוד נקבע, כי בגין עבירות אלו, אין להסתפק, ככלל, בהשתת עונש מאסר, אשר ירוצה בעבודות שירות, אלא יש למצות את הדין עם העבריינים באמצעות הטלת עונש מאסר בפועל, המלווה בקנס כספי".

בע"פ 5783/12 גלם ואח' נ' מדינת ישראל (11.9.2014) קבע כב' השופט רובינשטיין בין היתר כך:

"גונבי קופת הציבור באי תשלום המס, גם אם מחופשים הם לאנשים נורמטיביים, משיפשוטו בגדיהם יתגלה גנב ככל גנב מן העולם התחתון וגרוע ממנו, כי בין הבריות מהלכים במ כי שהם שומרי חוק ככל אדם מן הישוב, ויש שיטעו בהם... לענישה מחמירה גם היבט הרתעתי לרבים, שכגון דא - עבירות כלכליות - גם עשוי להיות אפקטיבי לדעתי...".

30. הנאשם יליד שנת 1972, ולחובתו הרשעה קודמת משנת 2009, בעבירה של תקיפת סתם כלפי בן זוג, בגינה הושתו עליו צו של"צ, מאסר מותנה ופיצוי. מדובר אפוא בעבירה שבוצעה לפני זמן רב, בתחום שאינו רלוונטי לעבירות מושא ההרשעה בהליך דנא.

31. נתתי דעתי לפגיעת העונש הצפוי בנאשם, וזאת נוכח מאפייניו הייחודיים כפי שעלו הן מעדות עדי האופי, והן מהראיות שהוצגו לעניין העונש והן מחוות דעת הממונה על עבודות השירות. מכל אלו, עולה כי הנאשם סובל מאוטיזם בשילוב יכולת קוגניטיבית מוגבלת, נמצא במעקב פסיכיאטרי ונוטל תרופות אנטי פסיכוטיות. נמצא כי הנאשם זקוק לסיוע כמעט יומיומי מצד אחרים במהלך ניהול שגרת חייו. בנסיבות המתוארות, נקל לשער כי שהייה של הנאשם במאסר מאחורי סורג ובריח עשויה להביא להידרדרות במצבו הרפואי, בדגש על מצבו הנפשי, ותפגע ביכולתו לשקם את חייו בהינתן התקופה הקשה שבה הוא מצוי בצומת חייו הנוכחית.

32. כמו כן, יש להניח כי לעונש שייגזר על הנאשם, בעיקר ככל שמדובר במאסר הכליאה, תהיה השפעה שלילית על משפחתו, ילדיו הקטינים ואמו החולה.

33. לזכות הנאשם הבאתי בחשבון את נטילת האחריות מצדו, אשר באה לידי ביטוי בהודאתו במסגרת הסדר טיעון וקבלת אחריות, אף מבלי שגובשה הסכמה עונשית מלאה בעניינו. הבאתי בחשבון את התיקון המשמעותי לקולה בכתב האישום בעניינו של הנאשם ביחס לכתב האישום המקורי שהוגש נגדו, כאשר בתחילה יוחסה לו שותפות לפעילות בוריס במרפאות, והסדר הטיעון, הושמט אישום אחד וכן עבירות הלבנת ההון שיוחסו לנאשם כמבצע עיקרי. אמנם, הודאת הנאשם נשמעה לקראת תום פרשת התביעה, במהלכה נשמעו עדים רבים והוגשו ראיות למכביר, אך היה בה כדי להביא לחיסכון בזמן שיפוטי ובמשאבי התביעה,

נוכח קיומה של האפשרות להזדקקות להעדת עדים נוספים שמקום מושבם בשווייץ.

34. דגש מיוחד, במסגרת השיקולים לקולא, מצאתי לתן להסרת המחדל מצד הנאשם בסכום משמעותי של 40 מיליון ₪, אשר שולם על ידו בעזרת משפחתו, ומחזקת את נטילת האחריות מצדו והפנמת הפסול שבמעשי הנאשם.

35. נתתי דעתי לחלוף הזמן מביצוע העבירות, אשר בביצוען הורשע הנאשם בשנים 2003-2014, כאשר בחלוף קרוב לעשור מאז ביצוע העבירה האחרונה, לא נפתחו כנגד הנאשם הליכים נוספים.

36. נתתי דעתי לעונשים שנגזרו על נאשמים האחרים בהליך זה, כפי שפורט לעיל, לצורך הגשמת אחידות הענישה. עם זאת, הובא בחשבון כי הנאשמים האחרים הורשעו בעבירות הלבנת הון בלבד, מבלי שיוחסו להם עבירות מס ואף דובר על היקפים כספיים מצומצמים יחסית, ואילו הנאשם כאן הורשע בעבירות סיוע.

37. סבורני כי בעת קביעת עונש המאסר המתאים לנאשם, יש לבחון את כלל רכיבי הענישה כמכלול (ראו למשל ע"פ 4456/14 אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל (29.12.2015) פסקה 33 לפסק דינו של כב' השופט צ' זילברטל שם הובא בחשבון עונש המאסר שנגזר בעת קביעת רכיב הקנס), ובפרט את הענישה הכלכלית המשמעותית עליה הסכימו הצדדים, בסך כולל של 10 מיליון ₪ - מתוכם 8.75 מיליון ₪ בחילוט ו-1.25 מיליון ₪ בקנס, לצד הסרת מחדל בסכום של 40 מיליון ₪. בתי המשפט עמדו לא אחת על חשיבות עונש הקנס בעבירות כלכליות, ובין היתר בע"פ 7416/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.5.2016) וע"פ 9053/20 ריקי כהן נ' מדינת ישראל (22.3.2021). נתתי דעתי לעפ"ג 23297-12-21 מדינת ישראל נ' אליאס לאופר (24.3.2022), שם דובר במקרה שבו הוסכם ע"י הצדדים כי הנאשם לא היה כשיר לבצע עונש מאסר ועל כן בית המשפט החמיר ברכיב הקנס, הוא רכיב הענישה היחיד שנגזר על הנאשם. במקרה שלפני, לענישה הכלכלית הכבדה עליה הסכימו הצדדים יש השלכה ממתנת על יתר רכיבי הענישה, במסגרת תפירת החליפה העונשית המותאמת לנאשם בנסיבותיו.

38. נוכח כל האמור לעיל, מצאתי למקם את הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם בכל הנוגע לרכיב המאסר.

העונש המושת על הנאשם

39. מכל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשם את העונש הבא:

א. מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים. תקופת המאסר תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 29.9.2022. מובהר לנאשם כי עליו לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי אם יחול בכתובת מגוריו, וכי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח. הנאשם הוזהר כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות, יכולה ותביא להפקעת המנהלית ולריצוי העונש במתקן כליאה.

הובהר לנאשם כי מקום השמתו לריצוי עבודות השירות הינו ב"שב"ס-בית מרקחת" ברמלה, ובכפוף לאמור בחוות דעת הממונה ולפי צרכיו. פרטי המפקח האחראי רשומים בחוות דעת הממונה. מאשר את המלצת הממונה כי יום העבודה של הנאשם יוגבל ל-6.5 שעות.

על הנאשם להתייצב ביום 22.12.2022 בשעה 8:00 ביחידת עבודות שירות במפקדת מחוז מרכז שברמלה, או בכל מקום אחר בו יידרש, לצורך קליטה והצבה לריצוי עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יעבור על כל עבירה לפי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש] או חוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000.

ג. קנס בסך 1.25 מיליון ₪.

ד. חילוט בסך של 8.75 מיליון ₪.

ניתן בזאת תוקף מחייב להסכמות שגובשו בין הצדדים במסגרת הסדר הטיעון מיום 17.5.2022, כפי שהוגש לבית המשפט, בפרט בכל הנוגע לתשלום הקנס והחילוט.

40. המזכירות תעביר העתק של גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ט' חשוון תשפ"ג, 03 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.